

DUMITRU DUMITRESCU

OGLINDA DE OBSIDIAN

Editor: Dragon Mihai NEDELUCU
Machetare grafică: Dragon Mihai NEDELUCU

Copyright© 2022
Toate drepturile rezervate

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMITRESCU, DUMITRU

Oglina de obsidian / Dumitru Dumitrescu -
Drobeta Turnu-Severin : Editura Ștef, 2022
ISBN 978-606-991-249-2

DUMITRU DUMITRESCU

OGLINDA DE OBSIDIAN

OP 4 CP 401
Drobeta Tr.-Severin
+40 744 495 186

e-mail: office.editurastef@yahoo.com
office.editurastef@gmail.com

ISBN: 978-606-991-249-2

Motto:

“ Ipocrizia malefică a narcisismului vădit ce ne caracterizează nu poate fi combătută decât prin contopirea chipurilor noastre solare cu cele reieșite din spațiul întunecat al oglinzilor de obsidian.”

PERPETUUM MOBILE

*Lumea se transformă-n lume și pădurile-n păduri
La birou funcționarii schimbă-ntr-una sinecuri;
Tumultoasă-i mantra vieții precum bate vântul marea
Cum nimic nu mai e sigur
 cea mai sigură-i schimbarea*

*De pe-un post anost de-altfel într-o întreprindere
Cusurgiu fără cusururi fugind de răspundere,
Poți scăpa de-organigrama cu tot felul de povești
Seu să ai de uns roțițe...
 și obții ce îți dorești!*

.....
*Mare-i truda, grea-i lucrarea să aduni ce-i de risipă
Nu ai timp un gând a scrie nici să stai pe loc o clipă
Laptele iaurt se face, sucii fierii-i din pelin
Poți oricând de-ți place drojdia
 apa s-o transformi în vin,
Veacul m-a făcut prin creșteri să devin puțin mai cult
Nobilat, să nu spun nobil... chiar îmi place foarte mult
Să mă mișc în stânga-n, dreapta înțepat de-arici ori fameni
Înălțându-mă pe coate
 să privesc de sus la oameni*

.....

*Vorba se preschimbă-n versuri, sarea nu rămâne sare
Soarele pe zorii zilei vrem, nu vrem, oricum răsare
De oprit nu poți pământul dâțuind rotund cu luna,
În genom nu distingi sexul:*

ba e unul, ba e una

*Un savant plin de emfază căzut în metempsihoză
Staticii iar da de capăt până la metamorfoză
Unde nici măcar cu gândul n-ar putea să o străbată
Ce va fi după schimbarea...,
mai degrabă neschimbată*

.....
*Lumea se transformă-n lume și pădurile-n păduri,
Cusurgiu fără cusururi îmbătat de sinecuri
Măsluind organigrama cu talanți negustorești
Bani să ai, poți trage-o sfoară...
și obții ce îți dorești!*

OMAGIU

*Lucea în ochii-i palizi ceva nedefinit
Așa precum șiragul de slove pe o coală,
Cerneaua ce-am visat-o ah, nu m-a păcălit
Presimțul metafizic
 ce l-am avut din școală!
Itinerante pagini plutesc în univers
C-o rugămintă simplă: - Promite-mi c-ai să scrii!
Legat de legi și datini doar rimele le-am șters
Scriindu-i necrologul
 cu lacrimi vineții.
Mi se părea lumescul că-l reînviu prin mit
- Ce-ai inimă, nu plânge cu-a ta tristețe-amară!
Fugare stoluri negre urcând spre infinit
O însoțeau profetic
 pe doamna profesoară
Lucind multicolore copertele-n vitrine
Din clipa ce le scris-a cu mâna ei măiastră,
Sfidând nemărginirea războinicul din mine
S-a-ntors mult mai pragmatic
 spre cărți să le citească
Replămădind de-altfel pe-un draft de anateme
Un palid comentariu cu-amicul Gligor Hașa:
- Dumitre nu mai plânge ci, adu tu poeme
Stimatei profesoare...
 Maria Toma Damșa!*

IERTAȚI DE ORICE VINĂ

*Când cel iubit spre nemuriri plecase
Toate s-au stins în noapte din senin,
Uitând smerit sub pleoape că-mi rămase
Un dor nebun să plâng ca un copil
Mâna de duh din cuie ce-i căzuse
Întinsă-n zări spre stele ce luceau,
O simnt și-acum de când îi străbătuse
Lancea-i din piept cocorii ce treceau.
- Doamne din cer, stăpân a tot și toate
Cu ochii-ți blânzi în marea lor splendoare,
Vino prin duh la sfintele agape
Din rai veghind iubiri mistuitoare
Ca cei rămași să-ți întocmeasc-o cină
Arzând în foc doar lemnul bun de suliți,
Știind că-i poți ierta de orice vină
Cântând colinzi te vor slăvi pe uliți.
Uniți în crez de fricile celeste
Acu-nțeleg ce le spuneai prin pilde
Despre un prunc ca soarele din iesle
Azi răsărind...
pe toți să ne colinde.*

IMUN LA TOT

*Urmăm un trend asimtomatic marcat de false anateme
Pe care sincer îl ignor, de-altfel nici nu mai îmi pasă!
C-am anticorpi la ce-i în jur: dușmani, pericole, blesteme
Fiind sănătos prin stirpea mea*

la gripă cel mai mult contează!

*Mă simnt ca un vulcan în furii abia trezit spre dimineață
S-ascult la știri doar bazaconii, care de care mai absurde,
Sub sceptrul banului perfid în pandemii de circumstanță
E foarte simplu să conduci*

din pix popoarele flămânde.

*Așa aș vrea să-i prind în laț pe cei ce mint sau care fură
În ochi adânc să îi privesc netimorat de gânduri stranii,
Să îi încarc cu anticorpi din spița genei cea mai pură
Spre-a pune stavile la boli*

și să le scot din cap toți banii.

*Apoi pe rând să ne-mpăcăm în spațiul intim ideal
Care prin marile-i iubiri alungă gânduri necurate,
De-aceea vreau să ne privim și-n sticla de obsidian
Unde de, fapt, tot noi suntem...*

ca umbre dincolo de moarte.

*Mă simnt ca un vulcan în furii abia trezit spre dimineață
Imun la tot s-accept de-altfel aceleași false anateme,
Cu stirpea-mi de om sănătos în pandemii de circumstanță
Nu îmi mai e frică de hoți*

și nici de gripe sau, blesteme!

NIMICUL

*Și iată c-apare din haos Nimicul
Cu unda-i de noapte sau vid absolut,
Aflând despre dânsul că-i noul hegemon
Îndată orice a tăcut.
Se-nclină în carne-mi învinsă mișcarea
De-o pronie neagră lucrând la caverne,
Grăbită de-altfel să-și termine treaba
În ciuda luminii și-a slavei eterne
E musai să lupte-n tranșee trăirea
Cu forța-i din urmă strivită de ger,
Simțind cum își pierde din aura stigmei
În spațiul de-altfel cumplit de stingher,
Pe timpul dispus să deie-o speranță
Substanței zvâcninde de viață în tot,
Iubirea ca spirit simțind că își pierde
Esența divină a genei din scrot,
Poruncă trimis-a spre steaua-i din urmă
Rămasă ca simbol pe cer,
Spre-a merge degrabă s-anunțe satanul
Că vine în trombă din haos Nimicul,
Să-i curățe iadul: de tot ce-i în el!
Post-scriptum:
"Că la-nceput n-a fost nimic
și că tot el ne e sfârșitul,
Nimicul nu înseamnă moarte,
căci din nimic...
s-au făcut toate!"*

VĂMI

*La vămi sunt cozi întinse de schilodită lume
Să treci, nu poți de-altfel că-i gripă și e criză
Norocul e c-un vameș ce pe-un peșcheș anume,
Rezolvi și n-ai nevoie de niciun fel de viză:
La-nmormântări spun popii că sufletul stagnează
În corp cât e nevoie pân-se plătește ortul,
Orice ar spune lumea prin legea ei cea brează
De nu rezolvi cu popa, rămâi pe cap cu mortul.*

.....
*Aud mereu vești proaste despre hotare-ntinse
De vrei să ieși din casă Stăpâne, nu ai voie,
Ți-au pus la poartă vamă și-ai geamurile-nchise
Ca nu cumva pe ele să sari când e nevoie.
Norocul stă-ntr-un vameș, om bun, de pus la rană
Dispus să treci de poartă pe-o anumită sumă
Că-i obligat și dânsul să dea peșcheș la rându-i
Spre cei din vârful vămii, ascultă: nu-i de glumă!*

.....
*Azi au întins jandarmii un gard de fier în piață
C-a fost oprit să treacă vecinul plânsu-mi-s-a,
Primind mereu vești proaste din alte țări cu grață
Aud că-s puse garduri și Turnului din Pisa!
Ne-au încolțit satrapii să renunțăm la toate
Ce ni se cad prin dreptul de moșteniri depline,
Cum peste tot peșcheșul e-un drum spre libertate
Nelegiuit cum este îl acceptăm, știm bine*

.....
*Că s-a umplut hotarul de noi puncte vamale
Românii vrând să plece mijlocitor fiind banul,
Norocul stă-ntr-un vameș, c-au devenit banale
Peșcheșurile crizei spre cei ce conduc clanul.
La rândul lor și-aceștia cu mofturi de mărire*

*Ne mint că totul este spre-a face bine-n țară,
Să prind-un post la "UE" prin mijlociri subtile
Furându-și cetățenii...
nelegiuți se cheamă!*

CLIȘEE

1.

În zbor pe fluviu gângurind
un stol de păsări migratoare
Ochind un turn nedefinit
pe creasta zărilor lacustre,
Cu însetatele lor guri
pretinse delte-nșelătoare
Le-atrag spre apele din stuf
mai mult adânci decât înguste.
Că turnu-acesta pare-un semn
de viață-al mlaștinii terestre
Revelator predegustând
miros de carne și dezastru,
Cu nerăbdare și de griji
havuzul păsării celeste
În turn aprins-a lumânări
asemeni slujbelor de maslu.
Spre ochiul roșu străveziu
ca far al marilor iluzii
În zbor pe fluviu gângurind
stolul de păsări ce trecu,
Cu capul plin de năzuinți
sporind ecartul la confuzii
Din naltul zării în picaj
direct în mlaștină... căzu.

2.

Profil de burg în prag de-armindenii
pe străzi c-o atmosferă rară
Un trubadur fără deprinderi
cântă un imn la o chitară.
După cum sună afectate

*strunele-n grif de-a lui ciupire
Dorind să fie ascultate
vibrează lemnul-a tânguire.
Orașul surd la orice sunet
de printre schele vrând să-l caut
Fricos ca speriat de tunet
îmi stă pitit și-i mai precaut.
Cu reverii iconoclaste
m-anunță statica uitării
Cândva, orașul să m-adaste
pe cer c-un tun alunga norii.
Turist mă-ntorc în burg de-altminteri
să-l văd a nu știu câta oară,
S-ascult cobzarul, pretutindeni...
pe străzi e-o atmosferă rară.*

3.

*Comunicăm manifestând
și doar atât,
Zbierăm buimaci ca cei expuși
la violență,
Miroase-a vieri liliputani
cu măști pe rât
La tribunal dreptatea-n chingi
cere clemență;*

.....
*Pensionarii din azil
scriu acatiste,
Doresc să cred c-al lor demers
nu e degeaba,
Întregul clan cu-apucături
neomarxiste
Fiind la guvern grăbesc să dea
programul: "rabla".*
.....

*Nu știu de-or fi aceste versuri
înțelese
Fiindcă ce spun nu sunt povești
închipuite,
Cât de curând robot sau sclav
n-o să-ți mai pese
De-oprobiul propriilor mâini...
înlănțuite.*

4.

*Suflet de-ncântări, suflet de-ncleștări
Mândru de candriul revenit acasă,
Străbătând în zări peste șapte mări
De tăceri plângând starea-i contagioasă
Se aud la porți trapuri de trăsură
Într-un ritm de ceas pe-un tic-tac târziu,
Antivaccinist fără de măsură
Curge-n a' lui vene sânge ghiurghiuliu.
Nu mă așteptam să găsească-n cramă
Prescrisa-i rețetă cu antivirale,
Suflet decăzut cântăreț la strană
Ce usucă doaga de pe trei podvale
Demascat c-aruncă chiar și-n timpul muncii
Sfidător de sincer serul la chiuvetă,
Demonstrant cu faimă luat pe cornul furcii
Unei stări brigante, doarme-ntr-o șaretă.
Ca prin vis să-mpartă marile-i frustrări
Alungând beția-i foarte contagioasă,
Străbătând pe cale vreo șapte podvale
În sfârșit candriul... s-a întors acasă!*

5.

*Azi îmi pun dopuri în urechi
căci ce aud mai toate-s triste,
Răul nu e nici nou, nici vechi*

*ci-s interese... să existe.
Și dacă-s surd, poate tresar
mai mult nervos decât de frică
În fața vreunui comisar
și-acesta prins c-ocaua mică,
De-aceea-s greve, nebunie,
pe străzi e-o veșnică plimbare:
- Pică guvernul? Dracu' știe!
în jur miroase a schimbare
Că este scrisă-n cartea vremii
pedeapsa unui proletar
Umil chiar propriei surzenii
ce se anunță la final,
Mă-ndur să cred că e suspect
acest clișeu cu chipuri triste,
Guvernul nu-i nici rău, nici drept,
ci-s interese... să reziste!*

HORA LUPILOR

*Din pământ eu răsărind ca părinții de-altminteri
Vreau să joc și vreau să zbor, vreau s-ating nemărginirea,
Cer sub mine, cer deasupra, tropăind ritmat din pinteni
Doritor s-ajung departe*

împing spațiul cu privirea.

*Cântăreți mi-au venit lupii pe trei glasuri hăulite
Imitând cum curge apa în cascadele din nori,
După fiecare cântec cu puteri nebănuite
Hăul lor din gât cu noduri*

să-mi dea ritmul uneori

*Bun vătaf în fruntea horei am prins munții, codrul, glia
Milenara noastră vatră, portul, datina străbună,
Înșirând mărgăritare luați de mână Ion, Maria...
Cu-ai lor prunci să-nsuflețească*

mândra nație română

*Tu, pământule dă-mi aripi ca săgeata vreau să spintec
Dintr-o singură zvâcnire slava-n cer, nemărginirea,
Limba noastră ca și mierea îndulcind fiori prin cântec
Îmi va da puteri să chiui*

peste toată omenirea!

*Bun vătaf l-al horei roată ca părinții de-altminteri
Imitând cum curge apa în cascadele din nori,
Cer sub mine, cer deasupra, îngerii de pretutindeni
Vor veni și ei la horă*

în cămăși cu iz de flori.

*Cântăreți de viță lupii pe trei glasuri hăulite-n
Limba neaoș-românească spun să nu ne pierdem glia
Și să creștem după datini neamu-n țara mea iubită
Cu lăstari de-ntinerire*

din părinți: Ion și Maria.

CÂNTEC DIN FRUNZĂ

*La revedere toamnă,
te las și nu mai plânge
Că ți-a picat iar troncul
pe-un altul să-l faci mire,
Rămâi cum ești de caldă
ori, poate mai frumoasă
De vei dori la anul
să te măriți cu mine!*

.....
*Căci mi-ai lăsat o frunză
s-o am în loc de flaut
Pe adierea nopții
cu glas de violină,
Cântând să rog iar vântul
să-mi deie el ce caut
Pierdutele speranțe-n
a iernii ghilotină,*

.....
*Melancolia lumii
și-a ta privire pală
Suflând cu dor în frunza
pădurii cea sonoră,
Trezite-n zări amurguri
de melodia clară
Aș vrea ca tremurândă
să-mi stai pe cer o oră*

.....
*Cât pot și eu să suflu
mai mult de nervi și-oftică
Tocând mărunț din buze
la frunza-ți... care pică!*

COLINDĂTOR FĂRĂ COLINDĂ

*Amurg în nori, sunt zero grade,
de-atât miraj culoarea-mi scapă
Spoială gri de vise albe
zăpada scârțâie sub talpă.
Că-i frig pe câmp mărunte umbre
țiglesc de vânățul astral
De parcă s-ar fi tras cortina
pe noi din nordul hibernal
Harapnice trosnind din datini
cu șfichi la capăt de mătase,
Îmi par a fi colindătoare
atât pe vreme, cât și în oase;*

x

*Se-anunță-nghet de noapte albă
nu-i nicio stea s-o văd răsând,
Amurgul vânăț le ascunde
dup-o cortină tremurând
Ca eu să-mi strâng din urmă pașii
precum un vânt ce-și cerne plaiul,
Colindător fără colindă
în pod mi s-a crăpat buhaiul.
Prevăd un asfințit demonic
cu frig și ironii amare,
Cu multe umbre, multe vise
și-nghet... de lacrimi solitare.*

POPA-PROSTU'

*Fiindcă-mi retează gerul aspru clipa
Să nu gândesc când tremur care-i rostul,
De când jucam copil fiind, popa-prostu'
Prost am rămas, cu-atât și-n rest nimica.
Am ațipit de-atunci ca somnambulul
Trist pierzător cu cărțile pe masă,
S-a pus pariu că voi pleca de-acasă
Într-un final prin lume ca nebunul;
Miroase-a fum de pustiită țară,
Plini de comori stau munții-mi la mezat,
Câinoase mâini prin spate m-au furat
Tăindu-mi chiar și pofta de răscoală.
Ce-aș mai putea să îmi aduc aminte
De când jucam în curte popa-prostu'
Copil fiind cu gândul la colostru
Eram convins că jocu-i pe cinstite;
Acu-i târziu și urlu ca un mut
Naiv trecând prin țara-mi friguroasă,
Plin de muștrări resimt cum mă apasă
Starea de fapt și-averea ce-am pierdut.
Fiindcă-mi retează gerul aspru clipa
Mă îngrozesc vecinii când mă strigă:
- Vino și tu cu noi la o șestică
Că-i pe porunci...
și n-ai să pierzi nimica!*

LA CRÂȘMĂ

*Mi-o foame grozavă, nu-i glumă, nu-i vis
E secetă-n crâșmă
c-aș bea și pelin cu paharul,
Meniuri selecte, cocteil la comandă,
Pe noaptea-mi pustie mereu întârzie
la bar ospătarul.*

.....
*În juru-mi e murmur aproape de zarvă
Pe fața de masă-ntr-un colț
s-a vărsat scrumiera,
Îmi vine să-l sudui pe cel dinainte
Văzând că ciubucul... în fine, trabucul
pe-ascuns i l-a luat menajera.*

.....
*Fiind foarte târziu o umbră pășește
Probabil un domn cu o tavă
din spiț tropotind pân-la mine,
Se-oprește flegmatic cu mâinile-n șolduri
Și-mi zice: - Bădie, e vremea târzie și-nchidem...
revin-o pe mâine!*

.....
*Mi-o foame grozavă, nu-i glumă, nu-i vis
Afrontul de șmecher mă-nțeapă-n mândrie
deci nu-l mai înduplec;
Privind ospătarul în față caustic
Icnesc de-ncordare și sar în picioare
sfidându-l din ochi: că nu plec.*

PLUGARUL MEU

*Ne-ai pedepsit cu mila ta o, Doamne
că ne-ai dat tot ce ți-am cerut prin rugă,
Neisprăviți și nesfârșit de lacomi
ne-ai dat cu vârf din toate, să ne-ajungă.
Nu pot să spun că ne-au priit aceste
daruri de luat așa pe nemuncite,
Căci ce-i de huu, fără sudori și lacrimi
în veci pe noi pedeapsă e... Părinte!
Din miazăzi și până la apus
la ce avem dușmani-au fost ca scaii,
Războaiele pământului le-am dus
purtând cu noi și plugul dar,... și caii.
Dintr-un instinct hrănit pân-la tăcere
huzurul crud al minții fără haruri
A dat frâu larg la toți neisprăviții
cu sceptru-n mâini să-mpart-a' Tale daruri.
Din zece inși rămas-a numai unul
să stea la plug, la holdă ori, cu frica
Războaielor pe darurile tale
ispășit fiind, să nu-ți ceară nimica.
Cu-acest blestem e pedepsit o viață
plugarul meu luptând pe nemâncate,
O, Doamne, Tu, de vrei din nou ajută-l:
mai dă-i un cal și multă libertate!*

SCHISMA

*Marasm pandemic peste lume cu duhul morții toate-s gri
Lehuza cosmicelor meandre la toți ne caută menirea
Urzeala tigvei rezonantă visând a naște spre a fi
Tulpini de umbre își culeg*

din scoarța arsă... putrezirea.

*Gigamemorii de cuvânt erump din falsele istorii
Femeia posedată-n somn visând spasmodic naște-o schismă
Parade mari cu ciocli-n dric prin inventate alegorii
Cicloclonați rătăcitori ne-mpung
cu șpițul de la cizmă.*

*Sămânța cuibărită-n os sinergică prin pura-i rasă
Dormind un timp energofag sub stratul ars de dolomită
Cândva se va găsi un ins din spuma mării spongioasă
S-o recloneze pe-un argint
în zombi de carne putrezită;*

*Acest poem îl dau drept pildă la criza dogmelor curente
Marasm pandemic peste lume un satanism cu pedigri,
Femeia posedată-n somn cu-abces la lucruri indecente
Va sta în dric să nasc-o schismă...
între ce-a fost și,... ce va fi.*

SECVENȚE DIN ABSURDISTAN

1.

*Înegresc luminile, putrezesc grădinile
Pe elipsa-ndepărtată zboară steaua-ntunecată
Cu obidă și sarcasm, behăind
de-atât orgasm.
Vrea popimea să ne scape smulgând coarnele la capre
Să le țină de-a-ncruciși heruvimilor uciși
Din tripticul amoros
cu săgeți de abanos.
După rugă, fără probleme o dau popii pe blesteme
Să nu cadă în ispite caprele înebunite
Nu de dâșii, că n-au treabă...
ci de gaura cea neagră
Apărută din neant și-nsoțită de-un amant
Fără să-i cunoască mutra cea descrisă-n kamasutra
Bun de-mpuns capre pe brânci
să le dea fiori adânci
Cu obidă și sarcasm behăind de-atât orgasm
Înegrind luminile, putrezind grădinile
Fără nicio îndoială...
cum vrea clica mondială!*

2.

*La ieșirea din oraș
vasăzică-n spre apus
Stau la pândă doi curcani
cu un glonț pe țeavă pus.
Că-i pândă ori vânătoare
asta nu o știu nici ei,
Căci se scarpină sărmanii
de niscavai păduchei
Luați deunăzi ca răsplată*

*de la două păsărici
Pentru o amendă cică...
n-au voie să stea pe-aici!
Hop și eu, ne-având ce face
mă opresc ca să îi laud
Ei îmi spun să-mi văd de treabă
și alt drum spre-apus...*

Să-mi caut.

P.S.

*Cu-anticorpi la orice boală
făr-a ști când sunt răcit,
Amendat, le dădeam sigur
în loc de păduchi:
Covid!*

3.

*Raiul din cer când pe pământ căzu
- Hai să-nflorim, striga o păpădie,
Sămânța ei pe vântul ce trecu
De prea mult praf acum e-n agonie.
Și-așa zburând cu false aripioare
Din spic în spic prin zumzete subțiri,
Ca un suspin întors din zări se pare
Întregul cer i se propti-n priviri;
Să stea pe loc lăsând biocenoza
Noilor brizi la țâța gri cu pricini,
Care din start elucubrând osmoza
Întoarsă-n sfârc s-o-alunge-nspre origini.
Aștel creșcuți berbanții contraciclici
Celor normali, cum brendul vrea, în fine
Triumful huoo al struților prolifici
Va vinde-angroo pădurile virgine.
Idea e că astăzi travestiții
Scornind minciuni la evul care-a fost,
Mă fac să cred că-n grote troglodiții*

*Care mai sunt, nicicum nu o duc prost!
- Ajută-mă, îmi spuse-o păpădie
De printre fulgi și-aceștia luați de vânt,
Ca să-ncolțesc, scăpată de urgia
Ce e în rai...*

Salvarea mi-e-n pământ!

4.

*De nărav cobesc tot au, zi de zi și an de an
Au, că mi se face foame au, că aș avea un vis
Au, că zac și am frisoane alungat din paradis
trăiesc în Absurdistan.*

*Văicăreli inundă strada, cântecele-au iz de ceartă
Câinii miaună besmetici, păsările troncănesc
Ciugulind din pomi scheletici, ce să vă mai povestesc
că de tac... mâța mă latră;*

*Cum acasă n-avem apă și-i departe hăt,... fântâna
Au, că mi se face sete au, c-aș bea un strop de vin
Au, că mor pe îndelete, pân-la crâșmă e un chin
beat căzând, să-mi sucesc mâna.*

*La troița părăsită lângă hanul haiducesc
Încontinuu zi și noapte de cu seara până-n zori,
Revoltați cum nu se poate din senin frați și surori
tipă-n drum și se-mbrâncesc.*

*De muncit nu mai au unde, de cerșit nu mai e loc,
Au, că mi se face foame zi de zi și an de an
Au, că zac și am frisoane trăind în Absurdistan
vinovată fiind troița,
În curând o să-i dau foc.*

5.

*Se-aud mișcând în mintea mea de-atâta ger
sloiuri de gânduri
Să le topesc mi-am pus sub cap rupând din gard
un braț de scânduri.*

*Nefiind eu însumi piroman aştept pe altul
să le-aprindă
Ca de pe jar să văd zburând spre stele
mintea-mi suferindă.
Că pare-absurd ce vă vorbesc nu vreau să chem
pe-un oarecine
Întrucât sunt destui ce vor să-şi deie foc
la fel ca mine,
De-altfel ne dorim smeriţi un om cu mintea
dezgheţată
Să rupă gardurile-ntâi, firida, stâlpii de la
poartă
Şi-apoi în câmp să ne dea foc departe
de-al lui neam şi ţară
Ca niciodată pe pământ oameni ca noi...
să mai apară!*

VIERSUL MEU ȘI-AL LUI TÂRBĂȚIU

(omagiu adus poetului plugar, Paul Târbățiu)

*Scris-am scris răvașul gliei, holdei, țarinei, câmpiei
Brazilor creșcuți în zare păzind turme de mioare,
Lunii-n ciutura fântânii, soarelui deasupra lumii
Satelor pe culmi răzlețe, sfioșenii de noblețe
Cu bujori și viorele
 pe meleaguri bănățene.*

*Din condei, grindei de plug, carte: câmpul de belșug
Ca o horă din vioară peste-a mea întinsă țară
Cuib de șoimi urieșești cu-aripi: codrii românești
Până-n zările privirii să dea-n cer hrisov vorbirii
Pe limba gorunilor
 cu dulceața prunilor.*

*Firelor de iarbă moi scrisu-le-am răvașe noi
Dintr-un colț de plug ce ară într-o zi de primăvară
Fermecat de boi cu ciucuri, brazde scârțâind din juguri
Late să se verse-n soare cu-amiros de fân sau, floare
Ori în struguri de-aguridă
 lâng-o pâine aburindă.*

*Ioaneă cântă din lăută, cosânzenele l-ascultă
Feți-frumoși voioși zdrobesc brâul neaoș românesc
Să se-ncingă-n noi fârtate gândul viu de libertate
Dinspre ciutura fântânii până la sfârșitul lumii
Ca o horă de belșug
 învârtită după plug.*

VIORI TĂCÂND

*Grăbiți-vă, viorile luminii
și-au pus pe rând arcușul peste strune
Soarele-n cer de-i ziuă, ori de-i noapte
spre vest trecând ne-anunță când apune.
Până la prânz sechele voluptoase
îmi cântă-ncet tristețea ce nu piere,
Undă de vis lumina-n tremurare
pare-un fior de stranie durere.
Tremurul greu al gândurilor bune
împins de-arcuș spre bolți făgăduite
Lovind splendori de large curcubeie
se-ntoarce-n piept cu raze primenite.
Concertul alb întreaga dup-amiază
plin de lumini energice de vise
Eman-un un iz de flori în scuturare
să-ndrume-un duh ce trupu-și rătăcise.
Grăbiți-vă, din florile iubirii
viori se fac ca inima să cânte
Pe nu știu câte-octave de lumină
întreaga zi ce va fi... să se-ntâmples!
Pân-la apus când s-o găta concertul
tăcând viori așa pe negândite,
Voluptele lumini ale-nnoptării
arcuș se fac de umbre istovite.*

DOMNUL PAZNIC

E seară.

*Luminile farurilor difuz-alunecătoare
Dau noi contururi mașinilor din parcare intrării
La supermarket. Siluete neidentificabile intră și ies
Pe ușile culisante cu, sau fără mărfuri,
De la, sau, până la autoturismele lor personale.
Jur-împrejur e orașul ce guvernează
Furnicarul de oameni
Într-un dute-vino continuu pe înserarea iluzorie
A crepusculului de-nnoptare. Deasupra orașului
Clipesc șovăelnic lipsite de lumina lunii nerăsărite
Câteva stele. Deasupra stelelor e noapte,
Deasupra nopții tronează întunericul de nepătruns
Simțurilor noastre și dincolo de el, cu certitudine
Ne-mbrățișează până la modul absolut
Atotputernicul Supraveghetor.*

*Pe scuarul intrării înșirați ca la paradă
Îți zâmbesc politicos arbuști ornamentali
În nuanțe exotice de verde-curcubeu. De cum treci
Pragul de alarmare și se închid ușile culisante
Te izbește direct în față o explozie de lumină
Ademenindu-te să străbați cel puțin cu ochii mărfurile
Frumos aranjate pe stelajele raioanelor întocmite
Conform principiilor de eficiență și bun simț.
Clienți singulari dar și grupuri răzlețe privesc, ridică,
Încearcă și chibzuiesc ce anume să cumpere.
Mai tot timpul nedeciși, au la îndemână o gamă largă de
Produse gata oricând să îndestuleze mofturile
Și gusturile tuturor. Cineva aproape imperceptibil
Le supraveghează fiecare gest, pentru a stinge încă din fașă
Orice situație dăunătoare de-altfel climatului*

De liniște și ordine interioară.

*Râsetele de bucurie ale vreunui copil întrerup uneori
Monotonia aparentă a magazinului. La raionul de jucării
Forfotă mare. O doamnă bine îmbrăcată cu un băiețel
Până-n șase anișori se apropie de supraveghetor
Cu o dronă miniaturală în mână:
- Domnu' paznic, nu vă supărați, nu-i așa că această dronă
Este pentru adulți? Surprins omul de promptitudine
Răspunsului la care este obligat să-l dea, abia îndrăzni
Să însăileze câteva vorbe: - Da, da, bine-nțeles
Că este pentru adulți! Doar ce termină de zis
Că și încep raionul să răsune de un plâns în hohote
Presărat cu câteva injurii auzite în familie. Până ca mama
Să așeze jucăria pe raft, cu o iuțeață nebănuită băiețelul
Prinse cealaltă mână a mamei ca să o muște. Această se smuci,
Se întoarce și-i dădu o palmă la fund. Apoi, în grabă
Se retraseră spre a ieși fără nimic din magazin.*

*E seară, aproape de ora închiderii. Două țigăncușe
S-au oprit la un raft al raionului cu aplici sclipitoare
De sticlă. Crezând că nu sunt văzute au ascuns sub haine
Câteva plicuri fără a observa că din spate le studia atent
Supraveghetorul. Dându-și seama, au aruncat la repezeală
aplicile
Ca mai apoi cu ochii în stânga și-n dreapta să se apropie
De vitrinele de lângă casele de marcat. Acolo, luând fiecare
Dintr-un sertar mai multe inele le-au și pus la repezeală
Pe degete. În spatele lor providența: - Ce faceți voi aici?
- Nimic domnu'... probăm niște inele.
- Păi, nu luați și voi frumos, câte un inel să-l probați?
- Așa probăm noi în Anglia, vezi-ți domnule de treabă
Că dacă vrem să furăm de aici, o facem oricând!
Nervoase, au aruncat inelele-n sertar și s-au grăbit
Să iese din magazin înjurând cu glas tare:*

- Fire-ai al dracu' tu să fii de milițian comunist!

*E trecut de ora 21. Lumea a terminat cumpărăturile
Și se închid ușile culisante ale magazinului.
Înăuntru lucrătorii strâng, aranjează, fac curat pentru
A doua zi. Luminile farurilor difuz-alunecătoare
Inundă asfaltul de-altfel golit al parcării.
Jur-împrejur e orașul aplecat asupra viselor ascunse
După perdelele ferestrelor ce se închid una câte una.
Deasupra orașului, al doilea pătrar al lunii trece ușor
Aureolând în portocaliu câțiva nori reci de februarie.
Deasupra norilor surâd nestingherite stelele cerului,
Dincolo de cer e noapte.
Indiferent cât de departe am încerca noi
Muritorii de rând să scrutăm adâncul întunericului
De obsidian, cu certitudine de peste tot
Ne îmbrățișează la modul absolute...
Atotputernicul Supraveghetor.*

HA-HA, HA-HA

*Pe zări colind abuzul unor vremi
ha-ha, ha-ha, îmi râde-n nas un hoț,
Sar răsculați din cripte mai cu moț
foștii adjuri... de proaste târguieli;
Supuși la greu ispitelor nefaste
trosnind din bici ne răscolesc gunoaie,
Apele-n mări se umflă fără ploaie
de-atât nămol în capetele noastre.
De când ne sunt și creieri-n repaos
ciorile mint că anii se-mbunează,
Focar de rău biserica-și maschează
pân-la dezgust incestul din pronaos.
Bătut în cui An-Noul stă pe boltă
ha-ha, ha-ha, îmi râde-n nas un gânj,
Doi porci la gard se vaită că au trânj
și că-ar dori să îi servesc cu votcă.
Colind pe vremi abuzul unor secte
dureri de cap îmi dă râzând un hoț,
Trei ciori pe câmp se vaită că n-au soț
și-n parlament...
se hăhăie-n versete.*

FIȚE

*Prea-frumos cum este dânsul de și-ar pune și fontițe
La cât este de sărac nimeni nu-l mai deranjează;
Totuși, fără nicio noimă tinere mironosițe
Îi vor spune că-n iubire
 avuția nu contează!*

*Undeva-ntr-un turn de fideș amăgit c-un trai de lux
Lângă o regină cheală Doamne, ce urâte vremuri!
Tânărul scârbit de viață n-ar mai sta un ceas în plus:
Mai degrabă ca să scape
 ar sări de pe creneluri.*

*Un jurnal dacă s-ar scrie numai despre frumusețe
Kilometric-ar fi coada la salonul de coafură,
Coafate fițele lumii sub umbrela de-aparențe
Ne vor spune că amorul...
 e o simplă aventură!*

*Explorând cu ochii cinici drama de pe metereze
Huzurind printre moravuri cei care ne guvernează
Se gândesc să schimbe legea fițelor precum urmează:
Desfrânarea fiind la modă
 sexul... să nu mai conteze!*

RUȘINEA MEA

*Cât sunt de jos ajuns-am de rușine,
Gutuile nu-mi mai surâd din geam,
Cu ochii calzi cândva le-mbrățișam
Mustind dulceți de fructe puerile.
Printre tăceri ca mantra să mi-o-ndrept
Doresc s-o-azvârl în cel mai mare hal,
Știind că azi la purgatoriu-i bal
Acum cred eu că-i cel mai bun moment.
Gutuia mea, lumina mea tihnită
Rază de sus din steaua cea mai dreaptă,
Cât sunt de jos să urc din nou o treaptă
Te-aștept să-mi faci cu mâna din ursită.
Ce mult aș da să fiu cum am mai fost
Cântarul strâmb să văd că și el rabdă,
Fără de preț dreptatea cu-altă treabă
Trădându-mă,... n-am timp de un alt rost
Că-i complicat să fiu din nou iar tânăr
Reîncolțit ca mugurul pe ram ,
Spre-a te gusta gutuie de la geam
Îmi spui s-azvârl'
rușinea-mi peste umăr.*

UCRAINĂ, UCRAINĂ

*Maică vine primăvara,
granițele-s pline ochi
Nu de flori precum ai crede
ori de crumpi ce le dau colții,
De refugiați măicuță,
țara lor plină-i de gropi
Azi urmând ca Ucraina
să-și îngroape-n tihnă morții.
Încă nu a trecut iarna
deci pe câmp e încă brumă,
Doamne cât de rău îmi pare
că nu pot 'pe toți să-i plâng,
Pentru dâșii moartea mamă
nu-i decât un pumn de humă
Cu un ghiocel sălbatic
răsărit peste mormânt.
Bombele le-au ars pământul,
poate-i bun de cărămizi
După ce vor vrea să-și toarne
țării altă temelie,
De-or mânca și iarbă crudă
nu-i nimic, sunt hotărâți
Înspre-armata "marii rusii"
flori s-arunce:
din sicrie.*

GLOSSĂ

*Pe vreascuri e-o brumă de-ți vine să spargi
În țândări butucii rămași peste iarnă,
Cenușa din vatră e rece, te-nfurii dar, taci
Nu-i bruma de vină ci vremea de-altfel
Icnind tremurândă să-ți deie...
o palmă.*

*Se-așează să ningă organic pe câmpuri
Sub plapomă-i bine să stai cât de mult,
Ce vreascuri, ce lume! Cum toate-s nimicuri
În van providența ne plânge destinul
Menit pân-la urmă să facem din brume
altare de cult.*

*E-un timp catastrofic, se-apropie ora
De unii, de alții, profund ne-nțeleasă,
Ca lampa de mină se stinge în neant aurora
Atât de dramatic și parcă, mereu mai străină
De lume, de moarte, de treceri
icnind furioasă.*

*Ce viață, ce timpuri eu prins-am...
Noroc că nu-mi pasă.*

PECETEA GREA

*Pecetea grea lacăt ne-a pus peste gură
Ochii flămânzi triști se întorc către tâmpile,
Dinspre hotar bate o ploaie cu zgură
Despoți-ascund tot ce va fi să se-ntâmpile.
Vânățul frig norul de ploaie-l străbate
Stropi-nghețați picură-n fulgi de sâneală,
Ca la un semn mugurii albi din cetate
Toți din instinct azi stau în bulb la scuteală.
Zboară pe cer păsări cu bombele-n gheare
Fulgerul lor toarnă lumini monstruoase,
Ca să trăiești fuga-i mereu necesară
Pân-la un punct plin de izbânzi mincinoase.
Câte dureri mamele pot să-și reprime...!
Prea multe vești negre le vin pe scurtate,
Picură plumbi prevestind despre crime
Vântu-nghețat până la os le străbate!
Despoții știu tot ce va fi să se-ntâmpile
Cad peste ochi genele pline de zgură,
Părul cărunt azi ni l-am tuns de la tâmpile
Pecetea grea...
lacăt ne-a pus peste gură.*

STRĂBAT

*Străbat un an anevoios de rece
Savanții spun că alt îngheț revine,
Împinși de vânt ghețarii de la poluri
Se sting subit pe brizele marine.
Cel ce demult poteca și-a uitat-o
Îmi stă pe-un sloi ca omul stalagmită
Fiind blestemat în numele dreptății
Să vând-armuri de fier și dolomită
L-a prins din nou un vortex din Siberii
Ce tristă-mi ești uitată primăvară...!
Forțați de iad savanți-au topit pluguri
Și-ntregul câmp cu bombele se ară.
Străbat un an surprinzător de rece,
Mă ard sfioși în palme ghiociei,
Trecuți prin ierni și crize de tot felul
Cu ei doresc să-ntâmpin portăreii.
Sunt mai bătrân și mai urât probabil
Îngân un imn cu iz de vreme veche,
N-am cum să uit frumoasele priveliști
Ce-au fost cândva...
pe câmpuri nepereche.*

CÂMPIA CE URMEAZĂ

*Tot contemplând n-am cum să fac avere
Câmpia mea miroase a pustiu,
Din Severin și până-nspre Sibiu
Străbat spelunci cu-ardori de-ntemeiere.
Din voievozi bunica încă-mi țese
Covor de crini pe dunga de la criptă
Cu duhu-n cer și-n mâini cu brâgla ruptă
Îmi țese-un rai de țarini pe alese.
E un mister această grea corvoadă
De-atât război ascuns în fel și chip,
Că moștenim același arhetip
De confirmat stă cripta ca dovadă.
Mă tot întorc la palmele-i curate
Să le sărut cu-adâncă plecăciune,
Lucrarea lor redevenind minune
Prin crinii-i albi, uit tot ce ne desparte.
Crește-ntre noi o lume ce se-așează
Peste spelunci cu-ardori de-ntemeiere,
Fiindu-i nepot îmi las-a ei avere
Spre-a-i moșteni...
câmpia ce urmează.*

REMIZA

*Mă simnt ca un grăunte ce-nghețul ierni-l ține
Ajuns printr-o eroare să zacă-ntr-o remiză
Din cauze diverse cei ce mă știu se-amuză
De una ori, de alta...*

în niciun caz de mine!

*Atât de mic, grăunte, cu ei toți împotriva
Nu-mi stă deloc în fire spre-a le isca cutume
Ci-i voi struni cu tifla candorilor postume
De cum vor pune limba*

să guste din colivă.

*Tot cheful meu de viață din coajă îl reprimă
Ciocanele de moară menite spre-a zdrobi,
Făina ca și pleava-mi pământ se va numi
De presărat la crucea*

dintre ultraj și crimă.

*Voi fi mereu la ziua destrucțării ființei
Când om cu om muri-va pe cauze diverse,
Anihilând demersul eternei controversă
Cu-aluat cu tot voi merge*

pe calea pocăinței.

*Astfel aș vrea să-mi fie prezentul o premiză
Iscând fiori sub brazda adâncei adorații,
Cert e că, tot sub brazda câmpiei sfintei nații
Va germina grăuntul...*

uitat într-o remiză.

PLASTIC

*Flori peste flori ne-au invadat oraşul
Şi-i un vacarm de pânze colorate,
Nenaturalul farmec din buchete
Induc iubiri de clone...
din păcate.*

*Mărturisesc că va veni o vreme
Când vom mânca într-un delir fantastic
Carne nefiind escrocii ne vor vinde
Ca la nebuni batoane roz
de plastic;*

*Răsar la geam zambilele din glastră
Le văd cum cresc şi se feresc de mine,
Cu floarea-n bulb şi frunza-nspre lumină
Se-ntorc oftând, probabil...
de ruşine.*

*Codrul mi-e trist căci s-au tăiat toţi brazii
Ce-mi stau în port spre-a fi-mbarcaţi la chită,
De anul nou în centru, primăria
Ne-a pricopsit c-un brad
de ebonită.*

*Ce trist amor cu mofturi iluzorii...
Ca la nebuni trăirile-s pshihoze,
Într-un vacarm de pânze colorate
Lipsiţi de tact, vom contracta
viroze.*

PLECÂND DE JOS

*Pe stradă trece un școlar într-o hăinuță colorată,
Cu blugii rupți, fără cravată, pe umăr trage de-un rucsac
Ce ține-n el nu știi, deci, tac căci nu mai e...*

ce-a fost odată!

*Cândva aveam un țel comun, un dor și-un suflu luminos
În uniforme, ce frumos ne mai stătea când ne-ntâlneam
Și câte-n stele învățam să ne-nnălțăm
plecând de jos!*

*Speram în carte că-mi va da un loc de muncă sau, un nume
Trecut-am școli cu fast, renume, ajuns-am om titrat, de fală
Se-observ că nu-i nicio scofală de știința mea...*

restul fiind glume.

*De mic muncesc fără-ncetare pe nu știi ce, cu ce folos,
Scrâșnesc din dinți și nu-i frumos profan al mării revoluții
Să nu-i spun mării involuții*

ci,... doar un timp periculos.

*Cu blugii rupți, fără cravată, pe stradă trece un școlar
La școală n-au niciun orar, de-aceea trage de-un rucsac
Ce ține-n el nu știi, deci, tac*

c-un junghi în piept și-un gust amar!

VREASCURI

*Simt cum te pierd și nu te pot reține
O, sat al meu cu câmpul plin de vreascuri,
Când focuri ard să intre-n nemurire
Îmi treci prin gând ca mustul stors
de teascuri.*

*Degeaba-ncerc mizând pe ochii minții
Să te adun într-un crâmpei de liniști
Prins între lumi o, Doamne-mi văd părintii
Tineri lucrând la holdele
de iniști;*

*De-aceea las în pace să preumble
Sufletu-mi blând c-o undă să-i atingă
Căci s-ar putea de viață să îi umple
Printre-amintiri ca dorul
să-i cuprindă!*

*Prevăd iar foc când astăzi ne urâm
Într-un context de moarte fără sațiu,
Ce vremi am prins și cum ne mai târâm
Pierzându-ne ca proștii-n timp
și spațiu*

*O, sat al meu ascuns în nemurire
Îmi treci prin gând ca mustul stors de teascuri,
Dac-aș putea aș strânge-ntreaga lume
Pe câmpul ars s-alerge
printre vreascuri.*

GRĂNICERUL

*Era-n hotar o liniște târzie
De se-auzeau pe dealuri zvon de ciute
Îngenuncheat pe dunga de fâșie
Un grănicer lua brazda s-o sărute.
Deasupra lui ca-n fundul unor mări
Cocorii nopții stelele umbreau,
Cu ochii-nchiși de-atâtea-ncrâncenări
Îngerii toți prin față că-i treceau.
Era-n hotar o liniște și-o boare
Amirosind a țară peste timpuri,
Astrale zări și-albastrul de cicoare
Luceau ivind fâșia de pe câmpuri.
Cu arma-n mâini pe colțul de tunică
Îngerul său de-odată îi căzu,
Un fulger alb ca moartea și, o frică
Din cap spre tălpi tot corpu-i străbătu.
Bătea-n hotar o liniște absurdă
Soarele-n zori sticlea metal de-alice,
Țara din cer pe calea cea mai scurtă
Mi-l luă tăcând,...
la stele să-l ridice.*

EMISARUL

*Pe caldarâmul nopții un tropot să m-aline
M-anunță șovăelnic c-a încetat să plouă,
Că nu-i pe stradă nimeni din depărtări sublime
Se-apropie c-o birjă un crai de lună nouă.
Intimidări nătânge mă prind fără de veste
C-a poposit hazardul până la gard sub geam,
Făr' de-nțeles fiind noima ivirilor aceste
Urmând a-mi spune ceva doar asta-nțelegeam!
Să-mi fie iarăși frică de emisarul ploii
Cu un răvaș de moarte al vreunui sau, cuiva,
Tic-tac târziu secunda din cumpăna Lactei
La mine vrând s-ajungă..., mai poate aștepta!
Ecouri netimbrate, psihologii diverse
Reverberând spasmodic trec strada să m-agite,
Mă zbat să trag degrabă perdeaua la ferestre
Ca niciodată-n casă vreo pacoste să-mi intre.
De-aceea las doar craiul cu zvon de lună nouă
Impresionat și dânsul de-aspectul meu hilar,
Venit să mă anunțe c-a încetat să plouă
Describe-un arc de pace
pe cer: ... protocolar.*

ALBE SILUETE

*Gălăgioase păsări migratoare
Deasupra mea-mbrăcat în pelerină,
Văzându-le cum trec în pâlcuri rare
Că sufăr iar sunt numai eu de vină.
De vremuri negre albe siluete
Se-mbracă-n rochii ca la cabaret
N-am ce să spun, deși pe îndelete
Străbat în gând cărări ce le regret
Bătea-n avans același ceas comun
Târziu bătea de cabaret în noapte,
Femei cântând pe norii de tutun
Cu nuri flămânzi și fesele răscapte
O, gând amar ca o simptomă rară
Mă-abați pervers să uit ce va să vină
Și mă întorci pe-acorduri de chitară
Sub o perdea de umbre și lumină
Zadarnicele trepte-ale rușinii
Ce le-am urcat spre-amurguri desuete,
Cum trec și azi pustiul beduinii
Deasupra mea,
trec albe siluete.*

VERDE

*Scris-am scris cu dor de ducă pe coline transilvane
Unde cucii se adună cu-al lor strigăt de copil,
Suferă nepetrecută de o turmă de mioare
Poala crângului uscată
din noiembrie-n april'.*

*Azi am doborât cu coasa mărcinii de pe vale
Făcând loc să salte-n zboruri mugurașii răsărind,
Coasei mele plătind vamă cu verdeți de iarbă moale
Primăvara-mi dă răspunsul: voi de, fapt,
trăiți murind.*

*Cine-a inventat idea de-nviere prin cosire
Obosiți privind la stele fără-a ști care-s în rit,
Unda astrelor plăpândă mlădiind bulbi de-nflorire
Pe furiș ne scrie-o taină
imposibil de citit!*

*Că mi-e dor să salt în zboruri totdeauna peste-un gând
Fără coasă, doar cu aripi răsărite prin născare,
Trup și suflet într-o rugă eu, troița de pe vânt
Măr aș face-o... să-nflorească mustind
de-mprimăvărare!*

*Arde-o salcă pe ierugă, focuri zboară mincinoase
Până unde, până când, știe-o minte ancestrală,
Poala crângului în verde din cenușa ce rămase
Plămădi un strat de humă pentru mugurași...
ca hrană.*

CLOPOTUL

*Pe după nori, pe după plopi întruna
Ne-am furișat de umbre și stafii,
C-am stat ascunși sub pomii din laguna
Unor povești de adormit copii
Dac-ar fi fost pe voia mea să fie
Aceste ființe negre cum le socot,
Cu trup uscat ca șerpilor din pustie
Strânse-ntr-un ghem le-aș fi ținut sub clopot.
Apoi c-un drug de fier să bat obada
Scurt și-ndesat la inimi să le doară,
Scrâșnind din dinți pentru-a-mi salva ograda
Întinsă cât un clopot peste țară
O, neam de sluți ce v-ați trădat părinții
Fugind furiși spre țări care-ncotrova,
Cu stema-n vânt pe diagrama minții
De te-ai uita, la toți li-i ștearsă slova!
Dac-aș putea oricând fără simbrie
Neamul s-adun cuprins de supărare,
Printr-un desant c-un clopot-colivie
Scriind pe el: Ardeal, Banat, Moldova...
Uniți vom fi cu toți prin
împăcare!*

DE DRAGOSTE

1.

*Aș vrea doar ochii să ți-i văd când ne-om privi în față
Trecut-au anii ca și când târziu să ne dăm seama
Fără de milă niși în păr rămas-a-n noi doar teama
Preamultelor neîmpliniri*

ce ne-au scurtat din viață.

*N-am cum s-acuz sentimental greșelile absurde
Că încă te iubesc nu vreau să ne certăm vreodată,
Ascultă inima de-ți stă ca doru-mi s-o străbată
Sigur pe el ne-având temei*

cu alta s-o confunde.

*Și de va fi să ne-ntâlnim ei, bine, am abțineri
M-apasă frica ce-o-ntrevăd să nu ne recunoaștem,
Trecuți de ani și niși în păr ce-aș da să mai renaștem
Încă o dată cum am fost*

amorezați și tineri.

*Minunea lumii pe pământ tot renăscând în cupluri
Retransformată-n chip și fel iubirea-i neschimbată,
Festin al sfințelor dorinți mai mult ca niciodată
La întâlnirea ce-ți propun...*

de dânsa să te bucuri!

*Și de va fi, uită și tu când ne-om privi în față
Preamulte neîmpliniri...*

ce ne-au scurtat din viață!

2.

*Sunt zâmbetele tale prelungi ca două fire
De împletit săruturi frumoase ca beteala,
Cu degetele-andrele vai, scuză-mi îndrăzneala
De-a ți le prinde-n noduri*

să nu se mai deșire!

Că ochii mei prin ziduri de trec mint și-eu oleacă

*Iubindu-te vulcanic, te-aseamă doar cu luna,
Lună de-ai fi și, totuși, ca tine nu-i niciuna
Mai mândră dintre stele*

la zâmbet să te-ntreacă.

*Supremul iad al cărnii mi-l prelungești cu gura
Pe care închizând-o să te sărut pe gene,*

E nefiresc de-altfel să-mi dai așa migrene

Mișcând din gene tandru

eu să le stric coafiura.

Când zâmbetele tale mă pișcă, stau oleacă,

De-ți cer în gând cu patos: mărită-te cu mine!

Că te iubesc vulcanic ce-aș vrea și, orice-aș spune

Nu-i nimenea-ntre stele

iubito să te-ntreacă!

3.

Lampa arde-n sânii-ți goi tot mai reci și tot mai triști

Capul meu căzut din nori vanitos sub pernă zace,

Gânduri între noi asudă, îți simt buza când o miști

Tremurând ușor să-mi spună:

- Vreau să dorm, lasă-mă-n pace!

În curând va bate ceasul împietrite clopoșele

Să le spargă-n praf și pulberi peste-a clipelor cvartale,

Noi gustând deșertăciunea visăm nori și ploii de stele

Socotind c-așa vom trece

Pragul falselor hotare.

Să m-ascund cumva de tine, ce să fac... te iau în brațe

Tu la rându-ți tremurândă să te-ntorci în pat alene,

Pe haloul unui crivăț ce vrea buzele-ți să-nhațe

- Lasă-mă, nu fi sfioasă, stai frumos și...

Nu te teme!

Gânduri între noi asudă îți simt buza când o miști

Capul meu rătăcitor vanitos sub pernă zace,

Lampa arde-n sânii-ți goi tot mai reci și tot mai triști

Eu mă-ntind să-i sting fitilul:

... să nu vadă ce-ți voi face!

4.

*Amintiri străbat amurguri
Nemurind mă-ntorc în vis
Cu un coș plinuț de struguri
Înapoi cum ți-am promis,
La răscrucea dintre vremuri
Cu arcade tinerești
Unde tu degeaba tremuri
După stele în calești,
Mândra mea cea adormită
Într-o zi fără de toamnă
Te-aș plimba c-o trăsuriică
Ne-ncetat, distinsă doamnă
Înapoi, curând, oriunde
De vei vrea să îți muți patul
Dragostea să te inunde
Voluptuoasă ca păcatul
La răscrucea dintre vremuri
Unde vom străbate-amurguri
Musai e, să nu mai tremuri
Și de mine să te bucuri!*

5.

*- Hai să,-ascultăm iubito o romanță
N-auzi pe drum că trece o fanfară?
În pași de dans cu-aceeași eleganță
Vreau să te-nvârt cât încă-i pe afară;
Pentru-a scăpa de-a noastră acalmie
Frumoasa mea cea pururea virgină,
Mă țin în ritm fiori de nebunie
Ce mi-i provocă cu-atingerea-ți divină.
Mai bine spus pe-acest miracol tandru
Dansând în cerc iubito, surâzând,*

*Să nu te rupi ca floarea de liandru
La pieptul meu hai, vino... să te strâng!
Din stradă curg armonii să ne ducă
Undeva-n slăvi pe-octave fără număr,
Poți să și-adormi cumva de te apucă
Un somn ușor cu fruntea pe-al meu umăr
Ard suferind fiori de nebunie
Dansând în cerc pe-acest miracol tandru,
- Hai să scăpăm de-a noastră acalmie,
Frumoasa mea ca floarea de liandru!*

6.

*Nimic nu e mai greu pe lumea asta
Chiar și-nfruntând stihiile de-a rândul
Nicio durere nu e ca năpasta
De-a te găsi iubita mea
 cu gândul.
Mă tot feresc de lume și de datini
Uitați de timp nu cred să ne-ntâlnim,
Storși de trecut și-aleanul sfintei patimi
Înstrăinați...
 degeaba mai trăim!
De peste zări a inimii tristețe
Știind cum te vreau, te trece-n neuitare,
Învins de-amor din oarba-mi tinerețe
Sărutul tău lipit de gând
 mă doare
Că-mbătrânesc neștiind ce mai înseamnă
Numele-ți scris asemuit c-o astră,
Reîntâlnidu-ne-ntre timp devenind doamnă
Să te-adresezi spunându-mi
 dumneavoastră,
Nimic nu e mai greu pe lumea asta
Schimbați la trup spre-a nu ne recunoaște,
Că ne-am iubit și ni s-a scurs corastra*

*Printre-amintiri...
e răul ce ne paște!*

7,
*Ascunde-mă prin iarba cea mai dulce
Iubito tu să-mi vindeci boala nouă,
Soarele-n zori cu luna să se culce
Nu-l vom lăsa ci-l vom stropi cu rouă.
Până târziu, până-n adânc să fie
Acest obloj cu gust de ducă lină,
Ascunde-te și tu asemeni mie
Pân-om intra cu luna-n carantină.
Un miez de foc ca într-un aprig clește
Amorul meu să-ți ardă sânii, gura...
Un rug de-om fi cu tot ce ne unește
Prin iarbă uzi să ne uscăm de-a dura.
Și-apoi topiți de rouă-n iarba arsă
Pe-un fulgerat în noaptea fără tunet,
Gelos pe noi ca dintr-un cuib de barză
Soarele sterp să ne lumine umed.
Hai să mai stăm un pic prin iarba dulce
Poate-om scăpa de boala asta nouă
Amorul meu cu-amoru-ți să se culce
Nu-i vom lăsa...
ci-i vom stropi cu rouă!*

AMURGURI "Z"

*Of, lumea cenușie care-a trăit odată
Se desfășoară încă pe-acelaș trist decor,
Rătăcitoare chipuri cu fruntea încruntată
Pe cazacioc bat toba
 săltând-o din picior;
Pumni omenеști strâng lacomi la cușmă gălbiorii
Lipsiți de-arsura tâmplei ori a sudorii palme,
Întunecate hrube sunt pline cu feciorii
Ascunși de frica legii
 spre-a nu fi luați sub arme;
Nanicând durerea morții cu timpul nu se-ngroapă
Cuirasatul frici-i la Pontus Euxin,
În Ucraina Doamne, de ceri un strop de apă
Însângerate râuri
 curg toate spre Kremlin
Să le-nroșească pâinea ce-o vor descreierații
Amurgurilor tulburi cu bombele-n Odesa,
Mi se deschid portaluri să văd noi generații
Mințite..., ca să piară
 de trepăduși cu presa.
De-aceea antihristul din mintea lui Chiril
Înverșunat probabil pe banii din tezaur,
A hotărât în taină cu ciocli din Kremlin
Să pună-n locul crucii
 un "Z" bătut din aur
Of, lumea cenușie care-a trăit odată
Se desfășoară încă la fel, chiar mai cu spor,
Armatele de demoni cu crucea-nsângerată
Pe cazacioc bat toba
 săltând-o din picior!*

OCHIUL FRICII

*Sub ochiul crud al fricii ce-mi râde violent
E vânt și parcă plouă în spic de jos în sus.
Aici mă simt în pază ca lâng-un monument
S-adorm ca și pândarii
la grota lui Isus.*

*Că boala mea-i o toană, mai mult decât țignită
Doresc s-o dau uitării căci nu mă deranjează,
Că n-a murit Hristosul... ci-i lumea-nnebunită
Să surpe monumentul*

*menit a-mi fi de pază,
Să-mi fie oare somnul ce l-au avut pândarii
Gândindu-se că totul de sus e aranjat,
Sub ochiul fricii Iuda, nu el ci creșterii
Întinsu-i-au pe creangă
un laț de spânzurat!*

*E vânt și parcă plouă cu-arginți în bălți pe jos
- Să fie însăși noaptea destrucției mele?
Privind la lună-mi pare că-i ochiul lui Hristos
Încătușat de umbre
și-ncercuit de stele*

*C-aș vrea cu el să-mi treacă și cea din urmă oră
Când m-oi trezi de frică ca prin reviriment,
Să aflu lângă soclu că-ntreaga lume-soră
Va continua să-mi râdă
în față violent.*

DUMBRAVA DE OASE

*De prea mult foc și lacrimi ochii plini
Știind că n-am nici spațiu, nici putere,
Când a căzuturgia peste crini
Prin foc trecuți
e rost de-o-ntemeiere.*

*Dumbrava mea miroase a pustiu
Lovită crunt cu schije de lumină,
De-ar fi să cred că încă nu-i târziu
În a-mi salva*

*transgena din ruină
În mine carnea numai ce se-așează
Fixat-adânc pe-a gliei rădăcini,
Ca-ntr-un blestem hotaru-mi se scurtează
Plătind în plus
chirie la străini.*

*De prea mult foc și lacrimi ochii triști
Strâng într-un bol cenușile de jos,
Închiriind dumbrava la turiști
Scrum s-a făcut
și carnea-mi de pe os.*

*Dumbrava mea miroase a tămâie
Știind că n-am nici spațiu nici putere,
Revendicându-mi rădăcini de glie
Prin foc trecut...
e rost de-o-ntemeiere.*

NIMB

*Când lumea prinsă-n lanțuri se zvârcolește-n șoaptă
Iar noi pe iarba verde strivim rotundul nimb,
Acum plătim iubito ce-a fost, cu ce ne-așteaptă
La vama dintre zodii*

prin moartea-ne la schimb.

*Spre un ținut de gheață de va porni Pământul
Un an, un veac, un secol pân' să devină stei,
Ajuns la poarta vămii s-o sparg aș vrea cu-avântul
Iubirii noastre-n iarba*

ce-a fără de teme;

*Cu mâna grea de iarnă i-aș mângâia în șoaptă
Rotundul nimb și-obrajii sferalei zvârcolinde,
Pentru-amândoi iubito din nimb aș face-o salbă
Să ne plătim la vamă*

strivitul rai din minte

*Că-mi zăbreleşte ochii și-am fruntea rece, iat-o
Așa cum stă-ntre zodii dorind cu foc spre-a cere
Să încălzești tu poala pădurii ce-au furat-o
De nimburile ierbii*

iubirile-austere!

*Când viața toată-n lanțuri rămasă fără timp
La vama dintre zodii se zvârcolește-n șoaptă,
Noi doi prin iarba moale în mâini c-un stei de nimb
Ne vom plăti iubirea ce e...*

cu ce ne-așteaptă.

DRAFT CREȘTIN

*Nu e zi fără vreun crainic
Să-mi aducă spaime noi,
Azi ca ieri poate și mâine
Scenarita-i de război
Că îmi vine să iau câmpii
Eu, poetul cronicar
Într-o veșnică minciună:
 gloanțe, plânset mondial!
Azi ca ieri mai toate-s triste
Dup-un draft de prost scenariu,
C-ar fugi de pe orbită
Aștri toți din planetariu
După cum i-o tăia capul
Să ne lase-n legea noastră,
Ziua fără de lumină
 toți cu pături la fereastră
Reîngurgitând nimicuri
Din paharul cu iluzii
Bogății, comori ascunse
Ca rezerve de perfuzii
Să le-avem în caz de poate
Ne-o veni la toți sorocul,
Nu spun eu că o fi moarte...
 ci un fel de joc cu focul
Așteptând vremuri mai bune
În speranța că mai vin,
Voi preda mâine la crainic
Draftul meu
 de bun creștin!*

FREAMĂT DE FRUNZE

Garduri de piatră, ziduri din iedere

Ramuri și frunze

pline de-ncredere.

Fără ferestre însăși zidirea

Printre cuvinte

stă-mprimenirea

Câtorva suflute bune de muze

Fără de treabă doar

să m-acuze...

Cineva sigur datu-le-a locul

Zbor spre-nlăuntrul iederii,

scopul

Care să surpe toată zidirea

Plină de verdele vieții,

menirea

Soarelui palid luna-i potrivnică

Șase-ntretimpuri

până duminică.

Ah, câte ziduri fără ferestre

Garduri de piatră,

munți fără creste

Toate furate vai, ce primejdie

Vântul și apa

pot să le-mprăștie!

Cineva sigur pune cu camătă-n

Frunzele iederii:

gânduri ce freamătă.

ROGVAIV

*Doinea un dor încă nespus vai, ce doinea...
În paradis spre-a-l auzi totul tăcea;
La orizont pe mări și țări zbura un zmeu
Zbura lăsând în urma lui
un curcubeu;*

*Cândva cvartetul celestial doinea frumos
Acum pe mări și-n țara mea toate-s pe dos
Promisiuni ne vin angro de la guvern
Naivi pe-un rând stăm înșirați,
tăcând solemn;*

*Picta un dor neprevăzut, cu ce talent...
Triste culori în rogvaiv pe firmament;
Un gând nebun din capul meu neinspirat
L-a luat ca țintă de ochit
și la-mpușcat*

*Să cadă moale-n fulgi de nea peste oraș,
Ca toți să-l strângem de pe jos cu un fărâș
Și-n saci de rafii să-l păstrăm fără de fund,
Scăpat din saci să umple el
spațiul profund;*

*Doinea un vers încă nescris vai, ce doinea!
La orizont pe mări și țări totul tăcea.
În paradis spre-a-l iscăli voi mege eu...
Zburând pe-un arc în rogvaiv
de curcubeu.*

AȘA SĂ FIE!

*Abia aștept să ne bronzăm la mare
Și să fugim de lume și de noi,
Doar ce ieșiți cu sufletul din valuri
Să ne rugăm pe plajă amândoi:
Să fim uniți de-a pururea-ntru Domnul
Amin, amin, jurând pe sfântul duh
S-or sătura să ne urască unii
Strigând în van blesteme cu năduf!
De răzbunări a dracului de viață
Va sta-n torpori cu noi definitiv,
Bronzați complet vom aștepta să treacă
Aduși de vânt trei nori ca laitmotiv.
Amin, amin, să fim tot împreună
Ne vom ruga și-n vara viitoare
Cu rod în curs amorul de pe plajă
La fel ca noi bronzat frumos la soare
C-abia ieșit cu sufletul din valuri
S-o sătura și el de gura lumii
Bronzați complet vom aștepta să treacă
Deasupra-ne trei nouri ca lăstunii.
În numele tatălui, al fiului
Și-al sfântului duh,
Amin.*

MERCUR

*Mărunte sfere de metale gri
Ca apele prin pietre se preling
Sclipiri de râu se-adună spre-a-ntocmi
Un lac pe vad*

c-oglanda de argint.

*Irump pe zări coloane mari de fum
Și nori de fum ce poate c-au să ningă,
În urma lor pe lacul taciturn
Cad sfere gri*

de gheață translucidă.

*De-obsidian sunt norii în vapori
Sun-a metal veșmântul care-l port,
Mă ning fulgi gri din iadul cu ninsori
Prelinși pe-obraz...*

ca lacrima de mort.

*Trec corbi pe cer profund însetoșați
Să bea din zbor sferalele lichide,
Iscări de vânt i-adună secerați
Într-un sicriu*

ce nu se mai închide.

*Decor de iad și doliu funerar
Mercur e-n tot ce pare vietate,
Veșmântul meu nu-i stofă, ci metal
De-mbălsămat...*

profunda pietate.

NOCTURNĂ

Plâns de fată în suspine lângă mine se opri:

- Vai, ce noapte, am vedenii, simnt că iar m-au apucat!

Poate-i muza-ndurerată, mi-am zis singur...

și-am oftat.

După plâns aud o tuse îngroșată-n ton, amară

De parc-un amic de crâșmă înecat cu băătură

Lângă zidul plin de tufe, scorojit la tencuială

dă din mâini... și mă înjură.

Peste drum se aud muzici, unii țipă, alții cântă

Din instinct îmi închid ochii să ascult cu luare-aminte,

C-o fi crâșma-nchiriată și în ea se ține-o nuntă

asta e, merg înainte

Numărându-mi în gând pașii într-o pașnică mirare

Fără să mă uit în urmă la ce e, ori, ce-am să las,

Nu țin cont ce-a spus bețivul prin cuvintele murdare

știind că-i beat, nu mi-e necaz!

Că-s pe stradă-n noaptea asta n-am alibi și nicio scuză

Fiind târziu de vreo șuetă ori să merg la cineva,

Rușinat că nu-s acasă și-amintindu-mi iar de muză

plec,... gândindu-mă la ea.

.....
Plâns de fată în suspine umple pragul casei mele:

- De ce plângi?

- Nu plâng, mi-e frică!

- Cine ești?

- Nu-ți spun, nu-i bine...

- Intră cel puțin în casă, să te văd!

- N-am cum, nu pot!

- Păi, de ce, care-i motivul?

- Tu ești... pân-la o adică!

- De-asta plângi?

- Poate și de-asta!

*- Atunci taci, lasă-mă-n pace,
Și-ai să scapi
curând de frică!*

TĂCEREA

*Rătăcitor pe vremuri mi-e sufletu-n rucsacul
De luat la drum prin anii puțini câți au rămas,
Încătușată lumea, al libertății glas
Răbufnă-n piept ca broasca
ce ce nu-și găsește lacul.*

*Poetizează lumea războaiele-nghețate
Cum pâinea-i la cartelă e bine că trăim,
Sinistra umbr-a morții e-aceeași care-o știm
De mii de ani pe glia
cea fără de dreptate.*

*Țăcăne-un ceas de mână, mă bucur că sunt viu,
Mi-am cumpărat o lampă de când s-a luat curentul,
Ostași de lut învie în spasme occidentul
Cu guri de struți spre iarba
râvnitului pustiu.*

*Problema mea cumplită e junghiul de tăcere
Când sunt împuns în coastă de clica trădătoare,
Mă uit în jur, nu-i nimeni să țipe-n drum că moare...
De fapt, n-au cum, tăcerea-i
un fel de mângâiere;*

*Poetizează lumea războaiele-nghețate
A ars întreg fitilul de când s-a luat curentul,
Cum pâinea-i la cartelă tăcem căci occidentul
Lacăt ne-a pus pe gura...
cea fără libertate.*

AGROCRIZE

*În față-i foc, iau dreapta peste câmp
sânge de cal îmi ronțăie mașina,
Că s-a dublat la pompă ieri benzina
ciulini și scai voi strânge cu combina.
Sună absurd copitele la roți
decât bolizi vom cumpăra căruțe,
Astăzi la târg pe două teleguțe
am dat un leu și-o oală cu tărâțe.
Că nu mai schimb vitezele din manșă
e mai comod, mai accesibil biciul,
De moare-un cal nu-i mare sacrificiul...
rămân țăran căci ăsta mi-e serviciul!
Dinspre hotar balauri energetici
emană fum și-i mare daravela,
Tun-a război, vapoarele-și strâng vela
în port de-ajung le-nhață santinela.
Întorc din frâu căruța peste câmp
îngrijorat să nu ating vreo bombă,
Calul nervos că nu-i dotat cu trompă
nechează și-el ca prostu-n catacombă.
Sun-a război copitele la roți
nu-s bucuros că mi-am vândut mașina,
Fiind crize mari, uleiul și benzina
să curgă iar,
voi stoarce-n pumni țărâna!*

BALET

*Albă zâmbind ca la balet lumea-i boemă
Lunecă-n zări dusă de vânt
o crizantemă;*

*Tainic trezind pofte firești prin piruete
Pasul ei fin după vreun luft
iscă regrete.*

*Instinctual omul de rând fierbe organic
Ca la traftir ochii văd doar
tot ce-i satanic;*

*Mișcă din șold trupuri candrii de baletiste
Lunecă-n van duse de vânt
albe flori triste.*

*Luata în grup păsări-femei mestecă forme
Formele lor pradă devin
lumii enorme;*

*Flautul blând prins între corzi urcă o terță
Nu vrea decât eu să-i disting
simpla prezență.*

*Voaluri subțiri ochi-mi trezesc căci mă furnică:
Trupuri candrii, pofte firești...
floarea când pică.*

VISĂTORUL

*Crește-un paltin mititel
colo-n jos lângă grădini
Sunt uimit cum se înalță
hrănit de trei rădăcini.
Toate-s bune și frumoase,
fiecare-n legea lui
Doar că turmele perturbă
viața copăcelului.
În pofida dimineții
pe când zori-abia mijesc
Mirosind a iarbă crudă
oile mi se trezesc,
Să reverse-astrale țâțe
la mieluți fără-ncetare
Lapte cald cât pot să sugă
din grădini neștiutoare.
Dac-ar fi să aleg hrana
ce-o doresc doar visătorii
Mătrăgună să-mi dai Doamne,
nu mai vreau corola florii...
Săturat sunt peste poate,
nimbul lasă-l la vlăstare
Loc să fac pentru noi paltini
dă-mi aripi să zbor în zare
Că sunt ultim-ntre oameni
neștiind s-alerg pe văi
Și cel mai ne-ndemânatic...
dintre toți copiii tăi!*

SPERANȚE SUFERINDE

Îmi ispășesc ursita ce mi-e dată
Urcând în clin spre moartea care vine,
Sunt supărat mai rău ca niciodată
Nu pe părinți,
 ci-n primul rând pe mine
Că m-am grăbit să ies țipând din pântec
Nștiind ce e, ce va fi să urmeze,
N-am acceptat iscat de-al mamei plâns
Intrată-n chin
 alt făt s-o ușureze;
Preafericită maica mea să-și nască
Primul fecior, nu asta mă surprinde
Ci că sunt eu ales să-mpărtășească
Prin ea trăind
 speranțe suferinde!
Că Dumnezeu e cel ce ne-ntărește
Urcând în clin ursita ce mi-e dată,
Îndreptățit îl rog sperând: - O, Doamne,
De-ar fi să mor,
 mai naște-mă o dată!

LUMINA PALMELOR

*La temple candelarele ard,
întruna ard și nu se sting,
Din când în când eu lumânarea
care-i pe masă o aprind.
Sunt mulți avari cu-averea-n aur
din ea n-au cum zidi un schit,
Prădând mereu, neștiind ce-i munca
se-ascund sluțindu-se la chip.
Privește-ți fiul blândă mamă
cu fruntea împietrită-n palme
Gândind la templele luminii
un munte-ntreg ar vrea să sfarme
Cioplind cu sânge din stânca brută
bucăți să toarne temelie
Unui nou schit spre-a strânge-avariei
convinși să-ntoarcă avuția
Celor prădați, săraci cu duhul
deplânși prin ironii amare,
Restituindu-le-n integrum
lumina palmelor murdare.*

BICIUL DE FUM

*A fost așa ca un străfulger clipa
vârstei de foc din anii cei mai puri
Înfrânt de ei și-mbătrânind în grabă
azi innuri cânt funestelor trăsurii;
Deasupra lumii străjuie-nserarea
c-un bici de fum pe turmele de nori,
Cât încă-s viu o pasăre măiastră
o simnt trăgând de-amurguri uneori.
E-o pâclă grea, nimic nu se mai vede
nici la fântâni când ciuturile-s pline,
Ce fac, nu știi... și, zău că nu îmi pasă
ce va urma să fie după mine!
Mai am un clinci cu zilele trăite
lumina mea din steaua cea mai pură,
De-ar fi să poți veni din cer cu biciul
așează-l blând pe loitrea de trăsură
Și să nu-mi cerți conștiința răvășită
de un blestem... să se aleagă praful!
Căci îți promit: când vei veni cu dricul
am să te-aștept la poartă...
cu tariful.*

STOP-CADRU

1.

*A început vacanța de vară, mare căldură,
În magazin aer condiționat, atmosferă plăcută;
La una din casele de marcat un țișănuș
Sub paisprezece ani cu inele*

*Pe toate degetele de la mâini luate din magazin
Întrebă casiera:*

- *Doamna casieră, înainte de a le plăti, îmi dați voie să merg la cabina de probă să văd cum îmi stau?*
- *Îți dau voie numai dacă ai bani să le cumperi și să fii supravegheat de agentul de la pază.*

2.

*Bun și făcut, ajuns la cabină, în fața oglinzii
Pe muzica ambientală de delectare a clienților
Improvizând mișcări de dans, coroborate cu figuri de luptă
Kung-fu, rotind amenințător degetele pline cu inelele
sclipitoare*

A atras imediat atenția supraveghetorului:

- *Ce faci măi tu aici?*
- *Probez inelele domnu' să văd și eu cum o să-mi stea deseară la discotecă.*
- *Bine, ai văzut, acum mergi la casă să le plătești!*
- *Domnu', nu vă supărați, dacă îmi mai iau zece inele pentru degetele de la picioare, cum mi-ar sta?*
- *Măi, nu ți-e rușine, tu vrei să faci mișto de noi, ieși te rog din cabină și mergi la casă!*

Cu o mutră dezamăgită și capul aplecat, ajuns la casă

A dat jos inelele de pe degete

Și le-a returnat casierei.

- *Am știut eu că nu ai bani pentru inele.*
- *Nu am doamnă, că sunt țișănuș cinstit, Acum românii fură*

mai rău decât țigani!

- Bine, bine, hai, du-te afară la joacă!

3.

După zece minute același copil, cu două hârtii de un leu

Intră bucuros în magazin și se așează fudul în fața

Aceleași vânzătoare:

- Doamnă am bani, vă rog frumos să-mi dați o brichetă!

- Pentru ce îți trebuie ție o brichetă, nu cumva fumezi?

- Fumez doamnă...

- Nu-ți dau dacă nu-mi spui, de ce fumezi?

- De prost doamnă și n-am încotro că nu pot să mă las!

- Bine, îți dau pentru că văd că spui adevărul însă,

bricheta costă trei lei, deci un leu îl pun de la mine.

N-a apucat să iese afară din magazin

Că vânzătoarea l-a strigat curioasă:

- Auzi, de unde ai tu țigări să fumezi?

- De la un român cu care joc fotbal, doamnă:

a furat aseară de la tutungeria din centru

câteva pachete pe care să le fumăm toți după

ce ne săturăm de joacă.(sic)!

JUNGHII DE CRIZĂ

*Dintr-un instinct hrănit cu-a mea durere
Tresar în pat ca fulgerat prin oase,
Dau să mă scol, fantasme monstruoase
Până la șold îmi circulă prin vene.
Din negrul hău și până-n albul minții
Mă-ncing arsuri de flăcări inghinale,
Deprins să-ndur cu calm mă-ndrept de șale
Și stors de junghi aș sudui toți sfinții!
De-aceea tac căci mă hrănesc cu chinul
Unui discount plătind cum se plătește,
Bolnav să mor, durerea mă-ndârjește
Morții trecând să nu îi dau tainul.
Nu vreau s-aud de noile prefaceri
Fără de bani duci viața pe luptate,
E scump să mergi la doctori în cetate
Taxați și ei pe cifra de afaceri.
Dau să mă scol fantasme monstruoase
Până la șold îmi circulă prin vene,
Deprins să lupt, suport a lor durere
Și-mi pot calma
 străfulgerul din oase.*

DESTINUL PE DINDOUĂ

*Măicuța mea de prea mult chin și muncă
Îmi scrie des c-abia frământ-aluatul,
Plecat cum sunt departe mă încurcă:
N-am cum s-o-ajut și mare mi-i păcatul!
Puțin din tot ea încă mai păstrează
Numai să trec pe-acasă preț de-o clipă,
Cu-același dor pe-un ochi ce-i lăcrămează
Își face cruci de grija mea în pripă.
Matur și eu copilul ei sunt, Doamne
N-am cum să-mpart destinul pe dindouă,
Îi simnt prin pori dulceața mâinii-i calde
Când îmi prăjea felii de măr cu ouă.
Îmi bate-a dor și vântul când adie
Griji port și eu măicuță, să mă crezi,
Să nu te stingi de inimă pustie
Cu-al meu copil veni-voi să îl vezi!
Ciudat destin să fim făcuți din carne
Printr-un miraj dospit ca și aluatul,
Departe fiind ajută-mă o, Doamne
Să merg s-o văd...
că mare mi-i păcatul!*

MITOCONDRII

*Decât cu voi mai bine singur aş bea cafeaua în odae
Zănatici sfinți, umile rude ce stați ca niște paparude
Pe străzi rugându-vă de ploaie
De-altfel duhu-mi fără veste aflat pe vadul de dugheni
Mimând c-o față de actor în stilul său nepăsător
Pândind prozaic pământeni
De-o tuse mormăie, păsește, o fi și el răcit săracul!
Stă luna-n plop, ce nebunie! Îmi pare galbenă, pustie...
De vânt se clatină copacul.
Zănatici sfinți, umile rude decât cu voi mai bine rabd
Și, nu beau zaț cu gust de criză, curent nefiind deloc la priză
Vă dau cu drag tot ce-am pe raft.
Mitocondrii of, cât m-apasă! Adus de-un nour violet
Duhul răcit dar, mercantil ajuns la plopul juvenil
Din crengi să-njghebe-un taburet
Zănatici sfinți, umile rude vă las degeab-a mea odae!
Cu mintea-n vadul de dugheni, pândind prozaic pământeni
În pelerine lungi de ploaie,
Aștept pe seceta cetății lipsită de mitocondrii
Câțiva slujbași: de, fapt, civili reevaluați ca sfinți umili
De-un ocultist... cu dioptrii.*

ARD HOLDELE

*Un soare alb în spuză străluce la amiază
Spre-aducere aminte de focul viu al sorții,
Ard holdele pe câmpuri sub secetele nopții
Torpoarea din cetate*

mai rău ne-njunghiază;

*Cu gustul sec al ploii din arătura urii
De mii de ani românul culege spini de fulgeri,
S-a săturat de-altfel să mai depună plângeri
La fel și fel de-oficii*

servante arăturii;

*E-o secetă cumplită, mai rău... nenaturală,
Spectacolul torporii e-un fel de rai în spasme,
Că au mai ars recolte se știe, nu sunt basme
Însă ce văd și, judec...*

e-o mână criminală!

*Câți au murit de foame o, Doamne nu țin minte!
De-ar fi să-i plâng sunt sigur că nimeni nu m-aude,
Pe brațul sfânt al crucii sunt doliile ude
Cu urme-n șir de lacrimi*

prelinse pe morminte.

*Că orizontul urii mai crunt înaintează
Îscând torpori de ruguri pe judecăți naziste,
Acordurile morții cu viața-s pacifiste
Mutând hotarul lumii*

între uscat și groază!

*Ard holdele pe câmpuri s-alunge sacerdoții
Deasupra-ne un soare anuntă că-i război,
Urgia crunt-a lumii se-apropie de noi
Spre-aducere aminte...*

de focul viu al sorții.

GREGAR

1.

*Și cum mergeam încet către oraș
Câini hămesiți zgurmau printre gunoaie
La deponeu de pază un ostaș
Cu arma-n mâini de-atâta hărmălaie
- Fii sănătos! L-am salutat cu stimă,
Să simntă și-el că-i om în rândul lumii,
Decât pe front ori, dus la vreo molimă
Mai bine-n câmp să stea să-l latre câinii.*

2.

*Mărunte flori prin șanțuri de departe
Ceva vorbeau de secolul trecut,
Fiind concentrat pe-al lor miros aparte
Din ce spuneau nimic n-am priceput.
Abia sosit m-a salutat orașul
Pe-un bulevard cu-arome de canal
- Ce să-i răspund... putoarea și bagajul
Care-l căram m-au dus pân-la spital.*

3.

*Evoc plăceri din secole uitate
Câini hămesiți ne zgurmă prin gunoaie,
Șanțuri pe străzi mereu neterminate
Mintea ne e la molime, războaie...
Niciun guvern nu s-a gândit o clipă
Ce-i de făcut ori, trebuiesc făcute,
S-a furat tot prin jafuri și risipă
Nemaifiind flori...
întreg orașul pute!*

NEVEROSIMIL

- Plecați de-aici, nu dați în mine,
Au, vreau să mor! Striga pe stradă
Un tinerel pășind haotic
așa, precum o arătare
Ca mai apoi să-l văd grămadă
Căzut pe jos și-ntins cu capul
pe linia mijlocitoare;

Cuprins de panică sau, groază
Am alergat s-ajung la dânsul
Mânat de drama întâmplării
cu-al ei demers sinucigaș,
L-am ridicat că-mi zvâcnea pulsul
Să nu îl calce vreo mașină
aflată-n trafic prin oraș.

- Au, vreau să mor, îmi striga-n brațe,
Săriți și luați-l de mine...
Și se zbătea ca înecatul
lovindu-mă cu pumni-n spate,
Duhnind alcool și-a nesimțire
N-am ținut cont, l-am dus cu forța
pe trotuar să-l scap de moarte.

Doar ce-am plecat că tinerelul
C-o voce groasă, înfundată,
În loc de mulțumiri să strige
din repertoriul său bizar:
- Plecați de-aici, nu dați în mine
Că vreau să mor..., fire-ai al dracu
să fii și tu de criminal!

SCHIMBAREA LA FAȚĂ

*Zbor în neant cu aripi frânte pe o rază de lumină
Întuneric am deasupra, dedesubt se bat imperii,
Nu-i o stea să mă-nsoțească doar efluviul ce m-animă
Și-mi trasează orizontul de atins
să nu mă sperii.*

*Simt că îmi plesnesc genunchii atacați de câte-o schijă
Jos s-a imflamat pământul de un trăsnet ca de ploi,
Bat întruna mortiere, n-au decât... trăiesc cu-o tijă
De titan să nu mă dărui
ca și pradă de război.*

*Trece-o undă de-ntuneric să m-azvârle cât mai sus
Cerule lumii-i plin de sânge, fiindcă-i împutită treaba,
Eu doar ce-am zburat în pripă de pe crucea lui IIsus
Unde? Nu știu c-al meu suflet
pentru el l-aș da degeaba.*

*Mi-am pus doru-ntr-o desagă să trăiesc cu luare-aminte
Întuneric am deasupra dedesubt se bat imperii,
Cu efluviul ce m-animă nu vreau dinte pentru dinte
Ci, doar pactul pentru pace
dintre oameni și isterii.*

*Încă n-am murit și nu cred c-aș putea muri vreodată
Os pe os să se răzbune, fire-ar mama ei de viață!
Prin Hristos toți urgisiții lepădându-se de soartă
Dumnezeu îi va întoarce vii, curați...,
schimbați la față.*

NĂDEJDI

*Am noi nădejdi, de cele vechi uitat-am
Trecând cernit prin vămi nenumărate,
C-un bou și-un plug ei, bine, de-azi sunt gata
Să ar pământ*

în țarini recoltate.

*Așa mi-e dat alătura de boul
Sortit și el să-și ducă-n van amarul,
Amîndoi fiind îndatorați nevoii
Muncim pe brânci*

cu plugul și cu carul;

*Copii flămânzi ai zilelor de mâine
Un jug mai greu trag sfinți-n veșnicii,
Fără colaci, fărămituri de pâine
Cerșesc și ei*

l-altarele pustii

*Deoarece cu-apucături mârșave
Cruzi cămătari au devenit bancherii,
C-au sechestrat hambarele de grâne
Prin dobânzi noi*

pe secetele verii,

*Eu trag nădejdi din brazda-npirlogită
S-adun porumb, cultur-a doua-n toamnă,
C-un bou, un plug și sfinți la recuzită
Vom trece toți*

cu bine peste iarnă.

TABLOU PERFID

*E tot mai greu prin marea-nghesuială să poți rosti
vreo două-trei cuvinte,*

*C-am libertatea apei dintr-o sticlă valori deplâng
dogmatic suferinde.*

*Inconștient sau poate că-s în criză de noi idei
c-o altă fermitate*

*Bard de-anturaj sub lampadarul nopții c-o plasă-n băț
prind fluturi în cetate.*

*Pe rând murim oricât am vrea s-o dregem îndatorați
pământului, ce jale...*

*Mereu arzând opaițele-n ferestre preapline sunt
cazările-n spitale.*

*Din coate dau ireversibil morții lovind oglinzi
cu luci de-obsidian*

*Brizii cei noi prin schizoismul fricii invocă lumi
din spațiul frigian.*

*Tablou perfid a devenit momentul când am fost prins
la fluturi, ce poveste...*

*Să-actualizez ce nu pot prin cuvinte deplâng tăcut
lumina din ferestre.*

SONATA PLOII

*Sub gene-ntredeschise acordurile plâng
Afară tun-a lacrimi prin ploaia fără sațiu,
De frica unui fulger inopinant în spațiu
Ciup strunele luminii cu pleoapa când și când;*

*Neverosimil udă, lumina mea curată
Iradiază-n spectre preludii dănțuind,
Și-adună nori s-asculte harabnice trosnind
Pe după curcubeul din geana-mi ridicată.*

*Colind prin ploi portaluri de vremi învolburate
Spre infinit mă duce o trombă muzicală,
Lovit ca de un fulger iscat pe ne-așteptate*

*Departate-n zări toți norii înmărmuriți plecară;
Sub pleoape-mi stă lumina cu umbre dănțuind
Pe-afară tun-a lacrimi...
de-arabnice trosnind.*

PORȚIA DE ROUĂ

Vremuri fierbinți peste fântâni secate

Adun nisip în ciuturile goale

Pâcle-n amurg și stele secerate

Străbat când iau

tot vadul în picioare.

- Doamne din cer cu apa primei faceri

Ce ne-ai spălat, mai spală-ne o dată...!

Că ne-a uscat torpoarea cruntei carceri

De pe pământ

cu scoarța-n bălți crăpată.

Văd doar prăpăd și mări secătuite

Puii de șerpi abia respiră-n ouă,

Planeta mea flămândă dar, fierbinte

Ne ține-n stres

cu porția de rouă.

Cândva curgeau diluviile-n voie

Strângând erori și pată lângă pată,

Salvați și-atunci de la înec prin Noe...

Uităm stresați

de-acel botez cu apă;

Vremuri de foc și mări secătuite

Făcute sunt anume-a le petrece,

Uitând că-n iad și roua e fierbinte

Ca să trăim

o bem în zori: că-i rece.

FLAGEL DEMONIC

*Acesta-i iconarul de rugă spre-a trăi
Fertil deșert probabil de străbătut pe coate
Împătimiți de droguri imagini sidefii
Ne-arată scaraoțchi icnind cu-ardori voalate.
Insuflul isteriei unor peceți sublime
Nu-i un delir al minții: ci mai degrabă lațul!
E răul cel mai crâncen peste păduri virgine
Acest flagel demonic vărsat în dungii ca zațul.
Indiferent de modul cum se perind-otrava
Ce este grav, nu doare: din contră dă senzații
Atât de tari să pară că moartea-i doar otava
De rumegat prin iadul profundelor carnații.
Aș da orice să-nlătur acest clivaj al lumii
De controversă,-a minții cu trupul spre-al zdrobi
Căzut pe jos să-l calce nervoasă cu condurii
Plăcerilor banale din fiecare zi.
Împătimiți de droguri imagini sidefii
Ne-arată scaraoțchi icnind cu-ardori voalate,
Din apogeul firii profundeii nebunii
Fertil deșert probabil...
vom traversa pe coate.*

CHINDII

*Nori subțiri pe-albastre zări ascund luna argintie
Adormită-n miez de noapte să răsară peste zi
Sus pe cer lângă frumosul soare-arzând ca o făclie
Luminând cu grijă locul
unde se vor întâlni.*

*Flori pe cer păsări prin flori, idealuri doar eu caut
Să adorm, ce-o mai fi și-asta prin pomi frunza hăulind
Dup-un fir de vânt molatic ca și dânsa să n-o laud...
Că-nțeleşi din timp să fugă
pe cer zboară dănțuind;*

*Tot presimnt că o să treacă idealu-mi spre apus
Să îl prind n-am cum de-alfel nor subțire-n large zări,
Doritor s-ajung la crucea preaiubitului Isus
Nu pot azi că voi străbate
singuratice cărări.*

*Zori de foc și roși'-apusuri hotărând a mărgini
Sus pe cer frumosul soare luminos ca o făclie,
Adormită-n miezul zilei să răsară la chindii
Nori subțiri pe-albastre zări
ascund luna argintie.*

TĂRÂM

*De foarte sus e-o-adâncă decădere
înspre ceva abia imperceptibil
Prăpastia-i de luat la revedere
unui tărâm oricum nelocuibil.
Numai prin zbor pecetluiești ca drama
lumii de sus să intre-n nemurire,
Fără dorinți la haos plătind vama
din ea un zeu va face-o mănăstire.
De foarte jos e-o-adâncă înălțare
înspre ceva de-atins prin năzuiță,
Tenebre voci spre cosmica chemare
mai scad din zel la oarba stăruință.
Fiindcă-și deplâng calvarul și se zbat
departe-n zări gigantice-anotimpuri
Pierzând pe vânt tărâmul căutat
un zeu de lut le-mprăștie pe câmpuri;
Transcendental să zbori imperceptibil
și la ceva să-ți iei la revedere,
Că-i sus sau jos tărâmul locuibil
'naltul de-atingi...
e-un fel de decădere.*

SANCTUARUL

După ploaie stânca dură
încă mai păstrează-n ea
Pe un cant de scobitură
câtiva stropi de catifea;
Trec pe-acolo și-i gonesc
raze binecuvântate
Sanctuarul nefiresc
curățit pe jumătate
Demoni-s în el și cântă,
viața-n stâncă fremătează,
Cupluri mor fără de nuntă
pe cer steaua radiază

.....
Întinzând brațele-aiurea
din graviticele-i câmpuri,
De securi ia foc pădurea
pe cenuși plouă cu sâmburi,
Nenorocul meu se-ntoarce
înmiit, a cât-a oară...
Căci de la Adam încoace
ce-i de dus e dat să moară
Vin iar ploi să răcorească
mantra vieții de pe stâncă,
Cu stropi reci să mitruiască
scobitura cea adâncă

.....
Pleac-arhanghelii minciunii,
râdem toți cât ține visul,
Ploaia-i doar un moft al lumii
sanctuaru-i paradisul
Pentru mugurii de viață,
-sâmburi doar ce vegetează-

*În osuarul de cenușă, Doamne...
fără nicio rază!*

LEFEGIII

*Pentru gropari e-o-afacere pe cinste
moartea trecând cu clopotul la dric,
Fiind învățați cu fast și mese-ntinse
la-nmormântări mâncarea-i pe nimic.
Nemaispunând că sunt fuduli groparii
cu-al lor servici' și că-și ridică leafa,
Acest statut îndeamnă și pe alții
să facă gropi, decât să dea cu sapa.
- Atenție! Sunt mulți sărmani pe lume
ce lațu-și pun în criza cea cumplită,
Să sape gropi l-aceștia, - nu dau nume-
groparii toți deprinși cu carne friptă
Văzând că nu-i la mas-apăsătoare
din ce știau... nimic, nicio bucată,
Cumplit-ar fi și fără de valoare
suma de bani de dâșii ridicată;
Că-s bugetari la cimitir groparii
scrie-n statut: li se cuvine totul!
În acest caz la fel ca demnitarii
consimnt tacit:
să nu îngroape mortul.*

FANTOME BÂNTUITE

*O, voi trăiri pasionale asemeni rugilor șoptite
Îmi dați motiv să stau în fața unor fantome bântuite.
Vagabondând prin cimitire și-acestea pline ochi de hoți
Am tresărit să văd cum ciocli
 vin noaptea să dezgroape morți.
La fel ca-n crimele-amoroase întotdeauna disputate
Nu aveau treabă cu defuncții ci doar cu gioarsele-ngroate;
Un epitaf de pe-o coroană cu opt cuvinte puse-n vers
Mi-a dat o zi spre-a-l înțelege
 căci jumătate era șters,
Timid mi-am zis să fiu mai tare sau, cel puțin mai curajos
Văzând lângă morminte cranii, ce poate fi mai odios
Ca eu s-accept tăcerea morții l-aceste dezgropări sinistre:
Am numărat cu mintea câte-s...
 să le pot scrie acatiste.
Vagabondând pe străzi aiurea constat că gălgâie de hoți
O, voi trăiri pasionale de la străbuni-mi sacerdoți
Aș face-orice să sting hoția, -cu mâini și capete de hidre-
A unor inși care-și trag duhul
 de prin sepulcre bântuite.*

FRAȚI

*Dintre amicii mei de altădată
am mai rămas cu unul, poate doi,
Nerăsplătit de nimeni niciodată
la rândul meu n-am ce da înapoi!
C-am luat de bune false revoluții
deplâng spășit degeaba pierzătorii,
Cobai de lux al proastelor soluții
pot doar în gând să sudui trădătorii;
Unde-am greșit ori cine mi-a pus bețe-n
avansul mic cât pasul de furnică,
Naiv purtat în scurta-mi tinerețe
pe căi în van, azi totul se explică.
Timpul de-ar sta pe loc ca drept răsplată
s-ajung și eu din urmă restul lumii,
Neștiind ce vreau, las iernile să treacă
și-n acest mod pun punct diversiunii.
Uitând voit amicii cum se cheamă
iar pe cei doi de frică nu-i numesc,
Pentru-a-i feri de ceilalți cum bag seamă
le spun doar frați:
și sigur nu greșesc!*

CUCII

*Spre toamnă cucii lumii îmi cânt-a părăsire
Ce pierd eu, mai nimica, doar starea lor haioasă
Fără să știu când pleacă și cum nu-i pot reține
Itineranta toamnă-i
petrece plângăcioasă.*

*Cu fâlfâiri de creangă își pierd din frunze nucii
Un veac întreg ca nuca să pice-ntre firide
Ce liniște, ce vremuri mai triste decât cucii
Dispuși să se întoarcă-n
ecouri suferinde;*

*Oricât de dragi mi-s dâșii la fel îmi sunt de groază
Și-oricând doresc să vină 'nainte de armindenii,
O, câte generații prin ierni înaintează
Păstrându-și neatînse
hoțeștile deprinderi,*

*Îmi cercetez pădurea atent dar, anevoie
Spre-a mai salva-ndeobște idei, orgolii, specii,
Când poți iubi, de ce nu? La adăpost ai voie
Să-ți pui sămânța firii
din tine: pe toți vecii!*

*Spre toamnă cucii lumii îmi cânt-a părăsire
Cu fâlfâiri de creangă își pierd din frunze nucii,
Fără să știu când pleacă și cum nu-i pot reține
Itineranta toamnă
îmi va petrece cucii.*

UN CORN ȘI-O VIOLINĂ

*Înaltă, despletită și albă cât se poate
S-a arătat o doamnă la ușa-mi cu zăbrele,
Ningea bogat ca iarna, ce trist ningea prin ele
Nu fulgi de-omăt ci, frunze:*

de parcă să mă-ngroape.

*Adio, spun ivirii prin veșteda lumină
Eu așteptând să nu-mi stea mai mult decât se cere,
La un pahar de vorbe pân' să devină fiere
Claviru-mi fu să cânte*

c-un corn și-o violină.

*Ningea bogat ca iarna pân' m-a cuprins delirul
Să-mi văd întreaga viață transpusă-n recviem,
Paharul plin cu vorbe în spumă la refren
A reușit cu-amaru-i*

să țină-n șah clavirul.

*Pe curcubeul frunzei ce-a veștejit lumina
S-a așezat o doamnă cu mine la taifas,
Și cum am prins în pripă o brumă de răgaz
În corn cu sârg suflat-am*

să sperii violina

*Că despletită doamna cea albă cât se poate
Cu-al meu noian de vorbe pân' să devină fiere,
De-ndată,-a luat paharul cu dânsa prin zăbrele
Și dus-a fost ca iarna...*

uitând să mă îngroape!

VIN

*Bate vântul și-i răcoare
mustul fierbe, mâine-i vin
O domniță fără grai
mă invită la un ceai:
- Bine,... vin!*

*Noaptea-n târg tihnit se lasă
îngerii se-ascund în flori,
Candelabrul din tavan
ne va sta ca paravan...
Până-n zori.*

*Ce-i de luat fără rușine
iau orice ar fi pe masă!
Cum savoarea-i brend la marfă
de-a virtuții ei eșarfă...
Nici că-mi pasă!*

*Gânduri sumbre mă-nspăimântă
ceaiul mi se-ntoarce-n chin,
Știind ce vreau, să-i fac un bine
vrând-nevrând... ea mă reține:
- Vino!
- Vin.*

UMBRE CĂLĂRI

*Sub paza nopții mi se face frică
De-al beznei rapt în tunete de arme,
Cu ochi de șoim spre mine vasăzică
Un vânăt frig
 îmi fulgeră prin carne.
N-am ce să fac când lumea se îmbarcă
Pe licurici besmetici de alice,
Umbre călări duc oastea cea letargă
Spre geamul meu
 trosnind cu foc din bice;
Oameni perversi crescuți de junta castă
Induc stări noi și crize mondiale,
Cum risc să-mi pierd lumina din fereastră
Prevăd și știu,
 că sunt molipsitoare.
Stafii călări ne-aruncă artefacte
Pe-al beznei rapt să nu știm cum ne mor
Din start idei strivite de contracte
Cu mulți sforari
 semnând deasupra lor.
N-am cum s-adorm că mi se face frică
De-un suvenir să-mi intre pe fereastră,
C-o fi vreun glonț, vreo bombă ori, bronșită
Pe-al beznei rapt...
 doar pacostea-i a noastră.*

VEGANI FLĂMÂNZI

- Să fiți iubiți, cânta o libelulă
Meri pădureți altoi de dulce fructă,
Cum ne desparte viața și-mpreună
Pe frunze verzi și-omizile se luptă.
E toamna mea cu pene de aramă
Iscând zvâcniri din aripi jumulite,
La greieri copti pe un grătar în cramă
Câtiva cheflii comandă și-ardei iute.

.....
- Să fiți iubiți, cântau de foc gândacii
Coajă de măr în loc de pâini amare,
După doi viermi striviți în dinți, gonacii
Vegani flămânzi privind la căprioare
Două furnici cu un grăunte-n spate
Aflând că-i chef urmat de-un partipri',
S-au hotărât să deie ca să scape
Munca pe-un an ascunsă-n zona gri.

.....
Am strâns și eu cuibarele de viespi
Să le predau cinstit, la primărie,
Iscând zvoniri prin crame-arhonții sterpi
Precum că-n rai friptura-i fudulie,
Surprins nu sunt că oamenii se luptă
S-ajungă-n iad cu gândul la friptură,
Meri pădureți și-altoi de dulce fructă
- Să fiți iubiți... cânta o libelulă!

COLIND HOLTEI

*Pe dispersata toamnă ireală
Plouă cu must din viile brumate,
Colindul meu născut dintr-o petală
Bate-ndelung cărări nepreumblate,
 Pe dispersata toamnă ireală.
Iubiri mai vechi, parfumuri rătăcite
De-al meu colind adie-a tremurare,
Tulburător, săruturi ofilite
Cu ploi de must devin amețitoare
 Iubiri mai vechi, parfumuri rătăcite.
Amurg lucind ca pânza de mătase
Rămas să stea sub ploaia rubinie,
Mă-ndur să-i dau alinturi somptuase
Cu-ñfiorări de inimă pustie
 Amurg lucind ca pânza de mătase.
Trăind noi vremi colindu-mi dispersat
În șapte limbi străbate țări srăine,
Rămas holtei pe mine supărat
Veștede flori adună din ruine...
 Trăind noi vremi
 colindu-mi dispersat.*

VREASCUL

*Că nu-i nimic când m-or târî la groapă
Așa cum sunt cu mintea goală, iat-o!
Las un mesaj în palmă scris de-o șchioapă:*

- Să mă-ngropați

cu țara-mi ce-ați furat-o!

Din codrii mei sărmani-adună vreascuri,

- Of, unde ești pădure dispărută!

Pe răni mai vechi cu cârpe-n loc de plasturi

Își pun alt snop...

de parcă se strămută.

Un tăietor de mi-ar umbla la tâmple

L-aș tăvăli, toporul i l-aș frânge

Și-aș aștepta altceva să se-ntâmple:

Tăind păduri

să nu mai curgă sânge.

Vin ani cu ger și secete cumplite

Stejar de-aș fi, m-ar trage la rărunchi

- Ah, ce-aș lupta, ce-aș face, darămite

Să prind un hoț

că-mi umblă pe la trunchi!

De-aceea spun: când m-or târî la groapă

Fără sicriu nevoie n-am de crini

Ci doar de-un vreasc la capul meu cu apă

Zilnic stropit

să prindă rădăcini.

DIGUL

*Sunt fericit că plouă și lacul dă să crească
Să spun altceva Doamne, n-am cum, mă bucur mult,
Că vom avea lumină-n acest sanctuar defunct
Mi-e frică doar ca digul
să nu se prăbușească.*

*Sunt ape nămolose de vară cu bag seamă
Aduse doar de lacrimi prin străduinți sublime,
Ce timp, ce ploi, ce plânset cu cheltuieli infime
Vor face să se umple
barajul pân' la coamă!*

*Mă uit cum joacă-n valuri a lacului oglindă
De-obsidian mi-e fața, să nu spun pământie,
Fremătătoare-adâncuri de inimă pustie
Din profunzimi porni-vor
spre munți să se extindă.*

*Că plângem, e de bine, la fel ar fi să râdem
Deprinși cu sanctuarul: debleu, mormânt sau, groapă
Indiferent de lacrimi că sunt ori dau să-nceapă
Putem oricând prin ele
și noi să ne extindem.*

*Mi-e frică doar ca digul să nu se prăbușească
Să nu credeți altceva, prin plâns mă bucur mult,
Că vom avea lumină-n acest sanctuar defunct
Sunt fericit că plouă
și lacul dă să crească.*

DINCOLO DE OGLINZI

*Uneori tac să-mi clarific profunzimea ideilor,
Alteori îmi închid ochii să ascult pașii tăcerii
Trecând neobservată prin labirintul umbrelor
Din spațiul de dincolo
de oglinzi.*

*Gândurile-mi fug năvălind într-acolo
De parc-ar dori să le oprească dansul frenetic
Strivindu-le orizontul de sub amurgul hologramat
al absurdului.*

*Arhitectura rațiunii supreme mă ține ancorat
De țărmurile vieții pământeste, antrenându-mi simțurile
Cu valurile amintirilor iradiind stări
de pe retina universului.*

*Lumina și întunericul indiferent ce se va spune
Sunt orânduite a fi pe veci împreună
Dănțuind ritmat peste vise...
musai să nască umbre.*

*Dacă ar fi să mă exprim cumva, despre ceva,
Mă fac că nu aud, nu văd, nu știu
Arătând doar cu degetul către un orizont
aleatoriu.*

*Singurul lucru pe care mă bazez este faptul că,
Fiecare dintre toate câte sunt ori pot fi închipuite
Au imaginea lor corespondent-virtuală în spațiul
de obsidian al absurdului.*

P.S.

„ Cel fără de minte poate cădea ușor în penibilitate doar privind-și chipul în oglindă.

Crezând că are în față un potențial adversar, din spirit de competiție va sparge fără menajamente oglinda.”

CUPRINS

1. *PERPETUUM MOBILE*/5
2. *OMAGIU*/7
3. *IERTAȚI DE ORICE VINĂ*/8
4. *IMUN LA TOT*/9
5. *NIMICUL*/10
6. *VĂMI*/11
7. *CLIȘEE (1,2,3,4,5)*/13
8. *HORA LUPILOR*/17
9. *CÂNTEC DIN FRUNZĂ*/18
10. *COLINDĂTOR FĂRĂ COLINDĂ*/19
11. *POPA-PROSTU*'/20
12. *LA CRĂȘMĂ*/21
13. *PLUGARUL MEU*/22
14. *SCHISMA*/23
15. *SECVENȚE DIN ABSURDISTAN (1,2,3,4,5)*/24
16. *VERSUL MEU ȘI-AL LUI TÂRBĂȚIU*/28
17. *VIORI TĂCÂND*/29
18. *DOMNUL PAZNIC*/30
19. *HA-HA, HA-HA,*/33
20. *FIȚE*/34
21. *RUȘINEA MEA*/35
22. *UCRAINĂ, UCRAINĂ*/36
23. *GLOSSĂ*/37
24. *PECETEA GREA*/38
25. *STRĂBAT*/39
26. *CÂMPIA CE URMEAZĂ*/40
27. *REMIZA*/41
28. *PLASTIC*/42
29. *PLECÂND DE JOS*/43

30. VREASCURI/44
31. GRĂNICERUL/45
32. EMISARUL/46
33. ALBE SILUETE/47
34. VERDE/48
35. CLOPOTUL/49
36. DE DRAGOSTE (1,2,3,4,5,6,7)/50
37. AMURGURI "Z"/55
38. OCHIUL FRICII/56
39. DUMBRAVA DE OASE/57
40. NIMB/58
41. DRAFT CREȘTIN/59
42. FREAMĂT DE FRUNZE/60
43. ROGVAIV/61
44. AȘA SĂ FIE!/62
45. MERCUR/63
46. NOCTURNĂ/64
47. TĂCEREA/66
48. AGROCRIZE/67
49. BALET/68
50. VISĂTORUL/69
51. SPERANȚE SUFERINDE/70
52. LUMINA PALMELOR/71
53. BICIUL DE FUM/72
54. STOP-CADRU/73
55. JUNGHI DE CRIZĂ/75
56. DESTINUL PE DINDOUĂ/76
57. MITOCONDRII/77
58. ARD HOLDELE/78
59. GREGAR/79
60. NEVEROSIMIL/80
61. SCHIMBAREA LA FAȚĂ/81
62. NĂDEJDI/82
63. TABLOU PERFID/83
64. SONATA PLOII/84

65. *PORTIA DE ROUĂ/85*
66. *FLAGEL DEMONIC/86*
67. *CHINDII/87*
68. *TĂRÂM/88*
69. *SANCTUARUL/89*
70. *LEFEGIII/91*
71. *FANTOME BÂNTUITE/92*
72. *FRAȚI/93*
73. *CUCII/94*
74. *UN CORN ȘI-O VIOLINĂ/95*
75. *VIN/96*
76. *UMBRE CĂLĂRI/97*
77. *VEGANI FLĂMÂNZI/98*
78. *COLIND HOLTEI/99*
79. *VREASCUL/100*
80. *DIGUL/101*
81. *DINCOLO DE OGLINZI/102*

DE ACELAȘI AUTOR

1. *Armonie divină- poezii, Editura Călăuza, Deva 2010;*
2. *Îngerii nopții - poezii, Editura Prod. Com. SRL, Târgu-Jiu, 2010;*
3. *Interferențe - poezii, Editura Karina, Deva, 2012;*
4. *Pasărea Paradis - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;*
5. *Fulgere în oglinda sufletului - poezii, Editura Karina, Deva, 2013;*
6. *Lumina umbrelor - poezii, Editura Emma, Orăștie, 2014;*
7. *Revelațiile tăcerii - poezii, Editura Emma, Orăștie, 2015;*
8. *Insomnii - meditații, Editura Emma, Orăștie 2015;*
9. *Sonetele firii - poezii, Editura Emma, Cluj, 2017;*
10. *Trilogie fantastică - teatru liric, Editura Ștef, Drobeta Turnu-Severin, 2017;*
11. *În ochiul furtunii- versuri, Editura Ștef, Drobeta Turnu-Severin, 2019;*
12. *Stihuri provinciale- poeme, Editura Ștef, Drobeta Turnu-Severin, 2020;*
13. *Puncte de vedere- editoriale de presă, Editura Ștef, Drobeta Turnu-Severin, 2020;*
14. *Ultimul nostalgic- poeme, Editura Ștef, Drobeta Turnu-Severin, 2021;*

*Volum recomandat
de
ASOCIAȚIA
CULTURAL-EDUCAȚIONALĂ ȘTEF
Președinte - Ștefania Adela NEDELCU*

Tel: 0744 495 186